

CLARK DARLTON

Signály věčnosti

Knihovnička Perry Rhodan 151

Přeložil František Fabián

Těžký křižník Nostasa byl na cestě z Arkonu k planetě věčného života, nazývané Poutník. Vesmírná loď ve tvaru koule o průměru dvě stě metrů a s posádkou čtyř set mužů vklouzla z librační zóny zpět do normálního vesmírného prostoru, aby odlehčila přetíženým pohonným jednotkám.

Perryho Rhodana probudilo pronikavé zvonění. Trvalo mu skoro dvě vteřiny, než si uvědomil, kde je. Správně, požádal Bullyho, aby zůstal v řídicí centrále Nostasy a pomáhal plukovníku Tenu Hogardovi. I když mohla být poloha umělé planety dost přesně stanovena, překvapení nikdy nebyla vyloučena. Druh těchto překvapení závisel na tom, jakou náladu má Nesmrtelný.

To zvonění!

Byl to interkom. Rhodan se posadil a zmáčkl knoflík, kterým se spojil s centrálou. Jistě jde o něco důležitého, když ho budí.

„Ano?“

„Díkybohu!“ Byl to hlas Bullyho. „Ty máš spánek, jaký ti můžu jen závidět. Budíček už zvoní tři minuty.“

„Přeháníš jako vždycky. Co se děje?“

„Hyperspojový hovor, Perry. Atlan osobně.“

„Hned jsem tam.“

Rhodan vyskočil z postele, na které ležel zcela oblečený. Několik vteřin uvažoval o tom, že Bullyho hlas zněl docela normálně. Jeho přítel se výborně ovládal, i když ho bytost na Poutníku prakticky odsoudila k smrti.

Tři sta padesát let byla v provozu buněčná sprcha, která pokaždé prodloužila život o dvašedesát let. Ale od března roku 2326 už neexistovala. Už to bylo čtyři týdny, co se buněčná sprcha udržující život stala opět nedosažitelným snem. Jenom Rhodan a Atlan vlastnili aktivátor buněk, který je činil nesmrtelnými. Všichni ostatní lidé i mutanti se znovu stali smrtelníky. Z jedné minuty na druhou. Všebytost si to tak přála.

Třem mutantům uplyne za pár měsíců dvaasedesát let od poslední aktivace. Jestli se do té doby něco nestane, v několika hodinách náhle zestárnou a zemřou. Bullymu ale má uplynout lhůta už za čtrnáct dní. A tváří se, jako by se nic nedělo. Rhodan ho musel znovu obdivovat.

Zahnal chmurné myšlenky a vyšel na chodbu. Co nejrychleji pospíchal k řídicímu centru, kde ho uvítal službu konající radista. Bully stál vedle velitele a zdálo se, že ani nepostřehl Rhodanův příchod.

Rhodan stiskl rty a šel za radistou.

„Hyperspojový hovor, poručíku? Kdo volá?”

„Atlan, pane.”

Tak přece!

„Naše nynější poloha?”

„Sedm tisíc dva světelné roky od Arkonu, pane. Klidová pauza potrvá ještě dvacet minut, pak zase přejdeme na lineární pohon.”

Rhodan vešel do spojovací centrály. Z velké obrazovky se na něj díval Atlanův obličej. Nesmrtelný Arkonidan se na něj díval v přítomné chvíli, vzdálen tisíce světelných let. Sotva znatelně se usmíval.

„Na nic se nevyptávej, Perry, máme málo času. Později ti všechno povím. ID nelhal, když nám slíbil, že nechá věčný život na pětadvaceti místech Galaxie. Jeden buněčný aktivátor jsme našli.”

Rhodan se díval mlčky na Atlana a hlavou mu vířily stovky myšlenek. Aktivátor buněk! Věčný život pro jeho nositele. Teď, když zmizela buněčná sprcha, tisíckrát cennější než dříve.

„Kdo ho našel?”

„Lemy Danger a Melbar Kasom, dva zvláštní agenti USO.”

„A oni ho odevzdali?” zeptal se udiveně Rhodan.

Atlanovi se ve tváři nehnul ani sval, když přisvědčil. „Ano, odevzdali ho, Perry.”

Jeden z pětadvaceti aktivátorů se našel, zbývá ještě dvacet čtyři. Mohlo trvat léta, ale také staletí, než se najdou všechny.

Rhodan za sebou uslyšel pohyb. Obrátil se. Bully přišel do spojovací centrály. Opíral se o dveře a díval se na Atlana.

Jeden z odsouzených k smrti, napadlo náhle Rhodana, který uviděl možnost, jak ujít katovi.

Aktivátor buněk...!

Otočil se znovu k Atlanovi.

„Co jsi zařídil?"

Atlan okamžitě pochopil.

„Nalezený aktivátor ti posílám. Lehký křížník Kenia se setká s Nostasou na posici BL-67-KJ, sedm set světelných let od současné polohy."

Rhodan si oddechl.

„Díky, Atlane."

Pak jím ale projel téměř bolestný úlek. Cena aktivátoru se nedala vyčíslit. Kdo jej nosil, byl nesmrtelný. Existuje vůbec clovek, jemuž by bylo možné aktivátor svěřit? Bylo správné, vystavit někoho takovému pokušení?

Za sebou slyšel Bullyho oddechovat. Nedýchá nepravidelněji, namáhavěji?

Rhodan pocítil tíhu rozhodování, které ho čeká.

„Neměj starost, Perry." Zdálo se, že Atlan ctě Rhodanovy myšlenky.

„Svěřil jsem aktivátor někomu, kdo s ním určitě nemůže nic dělat ~ a komu můžeš důvěřovat. Určitě ti ho předá. Za několik hodin."

„Snad ne...?"

Atlan klidně přikývl.

„Jistě, komu jinému? Vždyť jsi chtěl mít s sebou na planetě Poutník mutanta. Gucky skončil svůj úkol a přihlásil se u mě. Přišel právě včas. Dal jsem mu aktivátor a nechal ho teleportovat na Keniu."

Gucky!

Rhodan si oddechl. Nikdo nebyl spolehlivější než Gucky. Myšob byl kromě toho jediný, kdo dosud nevyužíval buněčnou sprchu, i když mu to Rhodan několikrát nabízel. Jakého věku se takový myšob může dožít, to pořád ještě nikdo nevěděl. Gucky-mu bylo určitě více než čtyři sta let.

„Díky," opakoval Rhodan. „Byl jsi velmi prozíravý."

„Nejsou všichni jako Lemy Danger, Perry. Gucky ti podá úplnou zprávu o nalezení prvního aktivátoru. Možná ti to něco na^ značí. Pro každý případ se zeptej Nesmrtelného. Třeba ti udá pozice těch ostatních. A zeptej se ho, proč už není v provozu buněčná sprcha."

„Proto k němu letím. Bez možnosti prodloužení života mutantů a ostatních významných osob je ohroženo bezpečí impéria. Nechápu, co tím Nesmrtelný sleduje. Požádám ho o přijatelné vysvětlení,"

Atlan to dál nerozváděl.

„Chtěl jsem ti ještě říct, že všechno ostatní probíhá podle plánu. Situace je stabilizovaná. Žádné potíže. Budu tě čekat ve smluveném

termínu."

„Drž nám palce," požádal ho Rhodan. Tušil, že Atlan celou situaci zlehčuje. Přijde ještě spousta potíží. „Ohlásím se hned, jakmile to tu vyřídím."

Obrazovka pohasla.

Rhodan se pomalu otočil a podíval se do široce otevřených očí Bullyho, svého nejstaršího přítele a druha. Připadlo mu, že v nich zahlédl něco jako strach, ale hned to zase zmizelo.

„Starý dobrý Atlan - vždycky si rád popovídá," řekl ledabyle Bully.

„Tak Gucky přece jen nebude trhat partu. Myslel jsem, že se nemůže rozloučit s litu. Od té doby, co se vzali, jsou pořád spolu."

Něco v jeho hlase způsobilo, že Rhodan zpozorněl. Ušklíbl se.

„Copak, starouši, snad nežárlíš? Přej jim to Šťěstí."

„To taky přeju!" Bully mluvil v žertu, ale oči měl vážné. Dosud mu v nich seděl strach a nejistota. Jednou se bude muset zeptat na to hlavní. • Rhodan se rozhodl, že mu to trápení ušetří.

„Gucky přinese první nalezený aktivátor buněk. Dám ho tobě. Stejně jsi měl být na řadě s buněčnou sprchou."

Bullymu se nevýslovně ulevilo. Bylo na něm přímo vidět, jak se mu ze srdce svalil pomyslný balvan. Oči mu zazářily. Bezděčně pokročil k Rhodanovi a podával mu ruku.

„Díky, Perry. Sám bych si o to neřekl."

Rhodan podávanou ruku uchopil. „A komu jinému bych mohl aktivátor dát?" zeptal se s předstíraným údivem a vrátil se zpět do řídicího centra. Velitel Hogard už na něj čekal. Pokud vyslechl něco z rozhovoru mezi Rhodanem a Allanem, nedával to na sobě znát.

„Za dvě minuty opět přecházíme na lineární let, pane."

Rhodan mu udal souřadnice místa setkání a dodal: „Postarejte se, aby při výstupu z librační zóny hyperkom neustále vysílal orientační signály. Nesmíme ztrácet čas, Kenia nás musí co nejdříve rychleji zaměřit. Dejte mi vědět, až k tomu dojde. Kdy se dostaneme na udanou pozici?"

„Za tři až čtyři hodiny, pane. Záleží na tom, jestli bude nutná další pauza pro oddech."

„Dobře. Reginald Bull a já budeme v mé kabině."

Mlčky se vraceli. Na chodbách a v antigravitačních šachtách potkávali členy mužstva i důstojníky Nostasy. Všichni je zdravili zdvořile a s úctou. Tito lidé si teprve zvykali na to, že Perry Rhodan je osobně přítomen na palubě jejích lodí.

Když se za nimi zavřely dveře kabiny, byl už Bully zase jako dřív. „Upřímně řečeno, na to vajíčko se těším. Musím tomu chlapovi, co ho našel, ještě potrást prackou. Danger se jmenuje, jestli se nepletu. Znáš ho?“

„Určitě ho znáš,“ přisvědčil Rhodan a natáhl se na postel. „Udělej si pohodlí. Čtyři hodiny můžou být dlouhé, když člověk čeká na Ježíška.“

Bully se zubil, ale náhle zvažněl. „Ty jen tak děláš, že nemáš žádné starosti, kamaráde. Nemám pravdu? Ve skutečnosti se trápíš, jak z toho všeho vybruslit. Co nám bude platný jediný aktivátor, když potřebujeme zachovat naše mutanty? Nemůžeme ho přece nechat kolovat. Pomáhá vždycky jen tomu kdo ho nosí, a přestává účinkovat, sotva ho odloží. Někteří lidé se na mě budou koukat skrz prsty, když ho najednou budu mít. Určitě si leckdo bude myslet, že měl dostat přednost. Budou s tím potíže, Perry.“

„Nejen to.“ Rhodan zavřel oči, ale bylo vidět, že je napjatý jako struna. Brzy budeme mít co dělat s velmi nespokojenými mutanty. Člověk je nevypočitatelný a jeho duše, to je záhada všech záhad. Když jde o moc, leckdo už přišel o rozum. A tady jde ještě o víc - o nesmrtelnost. Těch, kdo vědí o aktivátorech buněk, není mnoho, ale i to je příliš. Brzy nebudeme moci důvěřovat našim nejspolehlivějším přátelům. Počet Nesmrtelných se scvrkne. My budeme muset vybírat ty vyvolené. Je skoro nemožné zůstat při-

tom spravedlivý. Můžeme jen stanovit pořadí důležitosti jednotlivých čekatelů. Bojím se těch rozhodování, která nás čekají, Bully.“ Změna vibrace stěn kabiny ukázala, že opět začal let nadsvětelnou rychlostí. Brzy se bude Nostasův řídit rychlostí tisíckrát, a později občas i miliónkrát vyšší. Poutník byl vzdálen několik dní cesty.

„Třeba to za nás rozhodne ID.“

„O tom pochybuji. Vždyť ho znáš. Bude se bavit tím, jak hledáme aktivátory. Chtěl bych jen vědět, proč ze dne na den zastavil provoz buněčné sprchy.“

Byla to hádanka, na niž marně hledali odpověď.

Kenia dosáhla stanovené pozice jen o několik minut později než Nostas. Po krátkém rozhovoru obou velitelů pokračovala v letu.

Předtím ale Gucky teleportoval na Nostasu.

Pro myšoba bylo maličností překonat nevelkou vzdálenost. Odhmotnil se na Kenii a v tomtéž okamžiku se zhmotnil na Nostasě. Přitom zacítil tak přesně, že přistál navigátorovi na klíně.

I když byl mladý poručík na jeho objevení připraven, polekal se tak, že zděšeně vyskočil. Přitom shodil Guckyho na zem. Gucky padl na zadek, ale hned byl zase na nohou. . „Měkkoto!" zanádal a oprašoval si uniformu, ušitou zvlášť pro něj. Rozčileně mrskal svým bobřím ohonem v plochem pouzdře. „Tobě ještě nikdy nikdo neseděl na klíně, co?"

„N-ne, pane Gucku..., eh, poručíku Gucku!"

Myšob se ušklíbl. Pak ale zlostně huboval dál: „Ani mi nepřipomínej, že jsem pořád ještě poručík. Zapomněli na mě. Budu pořád ještě poručík, až prohlásíme mlhovinu Andromeda za svou kolonii. No, pro mě za mě." Najednou se zase zašklebil. „Ty jsi asi od přírody ostýchavý, co?"

Navigátor se mezitím vzpamatoval z leknutí. Zřejmě neměl chuť bavit se o svých soukromých záležitostech. A vůbec už ne s Guckym, který beztak uměl telepaticky číst myšlenky.

„Rád bych viděl, kdo by se nelekl při takovém náhlém zjevení," zavrčel a posadil se zpátky na svou židli.

Gucky mu pohrozil zaťatou pěstí a pak se otočil k Tenu Hogardovi. Postavil se před ním do pozoru.

„Telepat, telekinet a teleporter poručík :Guck se hlásí podle rozkazu. Kam mám snést to vajíčko?"

Než mohl plukovník něco rozumného odpovědět, vešli do centrály Rhodan s Bullym. Bully spěchal s rozevřenou náručí k myšobovi, který zděšeně vycenil hlodáky a schoval se za plukovníka Hogarda. Rhodan na chvíli zapomněl na své starosti. S úsměvem sledoval setkání dvou přátel. Neproběhlo právě hladce.

„Co je, Gucky? Bojíš se mě?"

Bully oběhl plukovníka Hogarda. Vypadali s Guckym jako dva školáci, kteří si hrají na honičku kolem stromu.

„Myslíš, že jsem zvědavý na tvoje něžnosti? Iitu je zatraceně žárlivá."

Bully se zastavil, jako by vrazil do zdi. Gucky, který vytrvale obíhal dál, mu plnou silou vrazil do zad.

„Žárlivá?" protáhl Bully a pomalu se otočil. Rychlým pohybem chytil myšoba, než mohl uklouznout do bezpečí. „Co má Iitu proti mně?"

Gucky se marně snažil vykroutit. V této chvíli se neodvažoval uplatnit své telekinetické schopnosti. Prosebně se zadíval na Rhodana.

„Ty se na to můžeš dívat, jak mě ten barbar rozmačká? Teď mě ještě k tomu zvedl do výšky. Jestli bude dál tak neopatrný, rozmáčkne aktivátor buněk, který mám v kapse..."

Bully ho rázem pustil.

Už podruhé v pěti minutách dopadl Gucky tvrdě na zadek.

„To je ale zacházení!" huboval namíchnuté a vyzývavě se na Bullyho díval. „Hned mě zvedni!"

Bully váhal.

„Sedím na aktivátoru. Snad to vydrží."

Bully se okamžitě zvedl, chytil Guckyho v podpaží a postavil ho na nohy. Přitom mu připadalo, že myšob váží třikrát víc než jindy. Malý dareba se schválně udělal těžkým. Jako telekinet to uměl.

Když myšob stál, řekl Bullymu: „Dobrý den, tlust'ochu. Jákpak se máš? Ještě sis nenašel ženu?"

Bully zasténal.

Takhle si ho Gucky dobíral od té doby, co se sám oženil. Jako by on, Bully, měl čas na ženitbu! Měl dost práce sám se sebou. Zvláště teď.

„Kdo by mě chtěl?" odpověděl smířlivě a usmál se. „Já budu pořád jen chudý samotář. Ty jsi můj přítel, Gucky, jediný opravdový přítel. Nevěříš mi?"

Gucky si ho změřil pohledem.

„Ne," řekl, sáhl do kapsy a podal Rhodanovi aktivátor buněk. „Tak," obrátil se zase k Bullymu. „A teď opakuj, co jsi řekl."

Ale Bully už k tomu neměl příležitost. Právě přijímal od Rhodana aktivátor buněk a věšel si jej kolem krku. Tak rychle to proběhlo. Tak jednoduše a bez ceremonií.

Během vteřiny se Bully stal Nesmrtelným.

Jeho obličej se rozzářil, ale Rhodan zůstal vážný.

Ihned si všiml, že se tenhle aktivátor zřetelně liší od jeho vlastního.

„No?" vypísl Gucky. „Tak co?"

Bully děkovně kývl Rhodanovi a obrátil se ke Guckymu. Shýbl se a podíval se mu do chytrých hnědých očí.

„Tak opakuj, Gucky: Ty jsi můj jediný, opravdový a nejlepší přítel. Teď jsi spokojený?"

Gucky mu podal ruku.

„Díky, Bully. Já už si myslel, že ze mě chceš vymámit aktivátor." Pyšně si vykračoval sem a tam. „A co teď?" Ukázal na plukovníka Hogarda.

„Proč ten strejda nezavře pusu?"

Všichni členové posádek kosmických lodí impéria znali Guc-kyho aspoň podle jména, ale málokterý ho v životě uviděl. V uplynulých staletích se myšob stal jakousi legendární osobností, o níž kolovaly tisíce historek. Gucky to věděl - a těšilo ho to.

Plukovník Ten Hogard v té chvíli opravdu vypadal jako přihlouplý strejda. Na hlavě mu vstával věnec bílých vlasů. Ani ne tak kvůli Guckyho nenadálému objevení - od toho už ostatně uteklo několik minut - jako spíše nad tím, jak se Gucky choval k těmto dvěma významným mužům.

Sklapl ústa.

„Pane...?“ řekl bezradně a podíval se na Rhodana. „Vaše rozkazy?“

Gucky šel k němu a blahosklonně mu poklepal na část těla, kterou omylem považoval za záda, což při jeho půlmetrové výšce nebylo tak nepochopitelné.

„Nic ve zlém, plukovníku! Na mě si člověk musí napřed zvyknout.“ Odcupital zase k Rhodanovi a udiveně řekl: „Tak se mi zdá, že s těmi zatracenými buněčnými vajíčky bude ještě spousta potíží. Jsem unavený. Kde je moje kabina?“

Rhodan pokývl Hogardovi a vyšel s Guckym z centrály. Bully šel za nimi. Jeho prsty si láskyplně pohrávaly s lehce pulzujícím kovovým předmětem, který se mu sametově hebce přivinul k hrudi. Cítil, jak jím náhle proudí energie.

Po dvou dnech letu se Nostasa blížila k pozici umělé planety Poutník, na níž žila nepochopitelná a nesmrtelná bytost, která byla - podle vlastních údajů - zduševněním dávno zmizelé civilizace. Pozemšťané, kterým byla nakloněna, jí říkali Všebytost, nebo jenom krátce ID. Dřívějšího označení Nesmrtelný se už přestalo používat, to teď bylo vyhrazeno pro nositele buněčných aktivátorů.

Zaměřovače křížníku se ozvaly. Někde v prázdnostech vesmíru byla hmota, i když zahalená časovým polem. Poutník představoval plochou a skoro rovnou desku, nad níž se klenula umělá obloha s umělým sluncem a rovněž tak umělým, ale pro lidi zcela vhodným ovzduším.

Poutník táhl Mléčnou dráhou po vlastní zvolené trase. Ta měla podobu protáhlé elipsy. Pozoruhodné bylo, že jedním ze dvou ohnisek elipsy bylo pozemské Slunce.-

Planeta byla poměrně malá, jen nepatrné zrnko prachu v nekonečnosti vesmíru. Zároveň to ale bylo nejpodivuhodnější zrnko prachu v Galaxii. Každá věc na jejím povrchu, ať to byla pohoří,

moře, stepi, budovy nebo živé bytosti, byla zhmotnělou myšlenkou. ID formoval své okolí zcela podle vlastní vůle.

Zhmotněný sen, nazval to jednou Rhodan.

Nostasa dále snižovala rychlost. Poloviční rychlostí světla směřovala k bodu, který se zatím jevil jen jako nepatrná skvrnka na obrazovce zaměřovače.

Rhodan, Bully a Gucky se zdržovali v řídicí centrále lodi. Ten Hogard vydával pokyny svým důstojníkům s nehybnou tváří. Často se mu pohled zatoulal ke Guckymu, který stál mezi Rho-danem a Bullym s rukama zkříženýma na prsou a napodoboval Napoleona.

„Vzdálenost pět světelných minut. Snížit rychlost.“

Skvrnka na obrazovkách zaměřovačů teď byla zřetelnější. Pak už bylo vidět Poutníka i na normálních obrazovkách. Časové pole už zřejmě neexistovalo. Bez překážek bylo vidět na povrch planety.

Nostasa k ní sestupovala stále blíž.

„Víc bychom se neměli přibližovat,“ řekl náhle Rhodan. „Nějaký pocit mě varuje. Kdybychom tam přistáli, mohlo by dojít ke katastrofě.“

Bully zajel mimoděk rukou na prsa. Když ucítil aktivátor buněk, vlila se do něj zároveň nečekaná sebedůvěra.

„Všebytosť by nás varovala, kdyby tam čekalo nebezpečí.“

„Proč by to dělala?“ Rhodan pochybovačně potřásl hlavou. „Ještě jsem nezažil Poutníka bez časového pole. Co myslíš, Guc-ky?“

Myšob zahrál překvapeného, i když si jistě otázku předem přečetl v Rhodanově mozku. Vždycky ale předstíral, že nikomu do myšlenek nenahlíží.

„Podezřelý, nanejvýš podezřelý,“ zabručel. „Měli bychom se našeho přítele zeptat. Ten přece ví všechno.“

„To je opravdu chytrá rada,“ kritizoval Bully. „Na to bychom sami nepřišli. Zeptej se někoho, kdo tu není.“

Gucky si ho přeměřil shora dolů, div si nevykroutil krk.

„Však on tu je - někde kolem nás. Neviditelný a nedosažitelný. Ani telepaticky. Ale co ty o tom víš?“

„Klid!“ poručil Rhodan. „Hádejte se až potom. Ostatně Gucky má pravdu. Neviditelný nás vidí a slyší. Jestli nám chce něco sdělit, může to udělat kdykoliv. Takže počkáme.“

Nostasa snížila rychlost tak, že teď přešla na oběžnou dráhu kolem planety. Zaměřovače sice planetu registrovaly, ale čidla hmoty nic nezaznamenávala. Podle nich by na Poutníku vůbec žádná hmota

nebyla.

Na zvětšeném obraze byl povrch dobře vidět. Moře se střídalo s rozsáhlými rovinami a vysokými horami. Krajina, která už zítra může vypadat docela jinak, podle rozmaru svého tvůrce.

Haly a budovy, v nichž byla dříve v provozu buněčná sprcha, nebylo vidět. Zmizely, jako by tu nikdy nebyly.

Plukovník Ten Hogard viděl tento zázračný svět poprvé. Zaujatě se díval na obrazovku, aby mu nic neušlo. Bylo na něm vidět zklamání. Kdoví, jaké zázraky tu vlastně čekal.

„Nepřibližujte se! Varuji vás! Nebezpečí!“

Každý v centrále tato slova uslyšel. Těžko říct, zda byla předána akusticky nebo telepaticky. Hlas tu prostě byl a promlouval k nim. Pro Rhodana, Bullyho a Guckyho to nebyla nová zkušenost. ID k nim už mluvil často.

„Dodržuje výšku oběžné dráhy, Hogarde. Nesestupujte níž.“

Ale Všebytost s tím nebyla spokojena.

„Zvětšete odstup, jinak neručím za vaše bezpečí,“ řekl hlas z prázdna. „Planeta bude v této formě existovat už jenom několik minut. Nemohu to změnit.“

Postrádali homérský smích, který jinak provázel všechny projevy Všebytosti. Ztratila snad svůj humor? Hlas pána planety zněl klidně a vážně. Rhodan si nemohl vzpomenout, kdy ho slyšel tak vážného. Co se stalo?

„Zvětšíme odstup,“ řekl. „Ale nechceš nám říct, proč nesmíme přistát? Proč už neexistuje buněčná sprcha? Mohl jsi nám dát dopředu vědět, co máš v úmyslu.“

Tentokrát se ID opět rozesmál. Byl to výsměšný zvuk, a rozléhal se po celé lodi. Na chodbách, v kabinách i strojovnách se všichni po sobě úzkostlivě dívali a neuměli si to vysvětlit. Smích přicházel ze stěn, ze stropů i podlah. Přicházel z prázdna.

„...dát dopředu vědět...!“ A nový výbuch smíchu. „Jsou věci, o kterých ani já nic nevím. Perry Rhodane, v tvých očích jsem vševědoucí, vidíš mě jako všemocnou bytost, která nezná žádné hranice a vzdoruje každému nebezpečí. Ale věz, že mě nevidíš správně. Musím opustit Poutníka, protože mi tam hrozí nepředstavitelné nebezpečí. Musím uprchnout.“

Uprchnout! Všebytost musí prchat?

Před kým?

Bully se mlčky díval na Rhodana. Během okamžiku se situace stala

smrtelně vážnou. Vliv Všebytnosti na osudy galaktické civilizace byl mnohem větší, než mohli nezúčastnění vůbec tušit.

Než mohl Rhodan něco říct, hlas se ozval znovu.

„Nezbývá mi moc času. Nemohu čelit hrozícímu osudu, aniž bych vytvořil katastrofální paradox. Musím uprchnout a Poutníka zničit. Pětadvacet aktivátorů buněk je roztroušeno po známé Galaxii. Jeden jste už našli, má ho Bully. Najdi také ostatní, Rhodane, a promiň mi žertíky, které jsem spojil s jejich objevením. Odpuť tni také můj největší a nejhorší žert, který brzy pochopíš. Pro útěchu ti dávám Homunkula, svého věrného sluhu. Ať nezahyne s Poutníkem.“

Homunkulus..., uvažoval Perry zmateně. Chce mi dát Homunkula, toho androida nebo robota... Co vlastně byl Homunkulus? Vypadal jako člověk, ale jeho mozek byl pólo organický, inpo-ronický. Lépe řečeno - jeho vědomí fungovalo šestirozměrně. Byl to Homunkulus, kdo je vždycky přijímal v buněčné sprše a přinášel jim poselství Všebytnosti.

Než mohl Rhodan odpovědět, Gucky pronikavě zahvízdal. Vzrušeně ukazoval doprostřed místnosti, kde něco vznikalo z nicoty.

Homunkulus!

Robot se usmíval a uklonil se směrem k Rhodanovi.

„Můj pán chce, abych ti sloužil. Má první prosba zní, abyste se svou lodí okamžitě odletěli, protože svět, kterému říkáš Poutník, přestane za sto vteřin existovat.“

Rhodan kývl plukovníku Hogardovi. Za několik vteřin naskočily pohonné jednotky. Poutník se zmenšoval.

„Ty půjdeš s námi, Homunkule?“

„Ano, Rhodane. Jsem v tvých službách.“

„Máš ještě..., máš nám od svého pána ještě něco vyřídit? Nic víc nám nechce říct?“

Homunkulus přistoupil k Rhodanovi. Cestou podrbl Gucky-mu kožíšek.

„Ano. Svěřil mi poselství, ale nevím, jestli tě potěší. Vzkazuje ti, Rhodane, že vás všechny lituje. Mléčnou dráhu lituje, celý vesmír lituje.“

Rhodan na robota zíral.

„To je všechno?“ Zavrtěl hlavou. „Proč nás lituje? Přichází nějaké nebezpečí, větší než on? Může vůbec existovat nebezpečí, před nímž by byl bezbranný? Tomu nevěřím. Co se tu vlastně děje,

Homunkule?"

V té chvíli se Poutník začal měnit.

Sto vteřin uplynulo, ale Nostas se zatím vzdálila od planety dvacet světelných vteřin. Poutník se najednou začal celý tavit. Atomový žár se rozšířil po celé desce a ničil fiktivní krajinu. Ovzduší vzplanulo, umělé slunce zhaslo. Obloha se řítla. Pak se výheň stáhla do ohnivé koule, která se rychle zmenšovala. Zaměřovače Poutníka registrovaly dál jako předtím. I když zmizel, nic se nezměnilo.

„Otočte to, Hogarde. Zpátky k Poutníku.“

Vypadalo to, že Homunkulus chce něco říct, ale pak zůstal zticha. Asi nahlédl, že Rhodana od jeho úmyslu neodvrátí.

To všechno trvalo nanejvýš minutu. Při atomové zkáze normální planety by vzniklo nové slunce, které by zvolna chladlo. Mís-' to, kde předtím planeta byla, by určoval aspoň žhavý oblak.

Poutník však zmizel, i když jej teď najednou hmotnostní čidla registrovala. Musel tu tedy ještě někde být, snad ve své původní formě. Nostas opsala velký oblouk a vracela se k místu, kde byl Poutník předtím.

V kosmickém prostoru se vznášel drobný kus hmoty. Byl sotva větší než dům, mel nepravidelný tvar a byl obklopen poměrně značným silovým polem. Podle materiálních zaměřovačů měl stejnou hmotnost jako předtím Poutník. Pomalu se otáčel a pokračoval po své dráze, která se patrně nezměnila.

To bylo vše, co zůstalo ze světa věčného života. Asteroid, drobný kus hmoty.

Homunkulus se dotkl Rhodanovy paže.

„Můj pane, Mocný je pryč. Zanechal ale poselství. To bude vysílat tenhle asteroid, jakmile od něj budeme dost daleko. Dej rozkaz, aby se tahle loď vrátila k Zemi. Nebo na Arkon, kam chceš. Ale tady nezůstávej!“

Rhodan dal pokyn Hogardovi. Nostas znovu nabrala rychlost. V několika vteřinách se asteroid ponořil do hlubin prázdnoty.

„Poselství? Jaké poselství?“

„Víc nevím. Mohl bych hádat, ale k čemu by to bylo? Poselství bude určeno všem inteligentním tvorům v Mléčné dráze.“

„Třeba se týká nebezpečí, před nímž Všebytost prchá. Jenom si říkám, jak bychom se my mohli ubránit nebezpečí, před nímž ona uprchlá. My jsme slabší a smrtelní. Jsme hmotní. Bytost byla

duchovní a nesmrtelná - a prchla!"

V tom okamžiku naplnil celou loď hlas, tak hlasitý a dunivý, že si všichni bezděky ucpávali uši. Radisté div neohluchli, protože hlas vycházel z jejich přístrojů. Neuvěřitelně silný hyper-vysílač přehlušil všechno ostatní. Hlas zněl ze všech amplionů v lodi, a Rhodan poznal, že jde o hlas Nesmrtelného. Vypadalo to, jako by tu byl s nimi a mluvil k nim.

To muselo být to poselství, o němž mluvil Homunkulus.

Hlas říkal: „Mluví Nesmrtelný. Mléčné dráze hrozí velké nebezpečí, před nímž se musím ukrýt, protože mě by postihlo jako prvního. Zkuste se s ním jednoho dne vyrovnat - bez mé pomoci. Ale všichni inteligentní tvorové této Galaxie mají právo vědět, že jim zanechávám dar - dar pro ty nejpilnější, nejchytřejší a nejschopnější. Dávám vám pětadvacet věčných životů! V podobě malých aktivátorů buněk jsem je rozptýlil do pětadvaceti světů. Tentokrát jsou dostupné každému. Hleďte - a najdete věčný život. A začnete brzy, nemáte moc času. Galaxie je odsouzena k zániku, ale dosud existuje naděje. Musíte rozpoznat nebezpečí včas - a najít věčný život."

Vysílání ukončil strašlivý smích. Za několik minut se opakovalo.

Rhodan se bezvýrazně díval na Homunkula. Pochopil, co znamená poselství Nesmrtelného. Tajemství aktivátorů buněk už není tajemstvím. Teď p nich ví každý v Mléčné dráze. Okamžitě začne honba za nimi.

Galaxii už nehrozilo jen ono neznámé nebezpečí, ale ještě jiné. Každý inteligentní tvor podvede a zavraždí svého nejlepšího přítele, jen aby se zmocnil aktivátoru. Brzy vypukne peklo. Chaos je nevyhnutelný.

„Proč to bytost udělala?" zeptal se nezvučně. „Proč?"

Homunkulus pokrčil rameny.

„Bytost k tomu asi má důvody," řekl nakonec.

Rhodan potřeboval pět vteřin, aby se rozhodl.

„Hogarde! Vrátime se. Musíme najít ten asteroid. Na něm stojí vysílač Nesmrtelného. Musíme ho zničit!"

Ale ať se Nostasa snažila jak chtěla, asteroid už nenašla.

Zmizel navždy, obklopen časovým polem, a nedal se najít očima ani přístroji.

Rhodan dal nakonec rezignovaně pokyn zamířit k Zemi.

Poselství Nesmrtelného bylo vysíláno opakovaně a bylo slyšitelné i při vypnutí přijímačů.

Slyšeli je všichni.

Rhodan nepřistál na Zemi, ale na zcela přebudovaném Měsíci. Satelit se stal prvořadou loděnicí pro kosmické koráby a vyráběl gigantické lodě na běžícím pásu. Byly zastavěny rozlehlé oblasti měsíčního povrchu a mohutné energetické štíty umožňovaly volnost pohybu.

To nejdůležitější na Luně byl ale NATHAN.

„Moudrý NATHAN," zdůrazňoval vždycky Bully.

NATHAN byl obrovský počítačový systém na pozitronicko-inpotronickém základě. Byl zakotven hluboko ve skalnaté kůře Měsíce a řešil všechny problémy, které mu byly zadány. Přístup k počítači měli jen odborníci - a Rhodanovi pověřenci, kteří se museli vykázt zvláštním průkazem se vzorkem mozkových vln. Systém odmítl každého, kdo nebyl oprávněn k přístupu. Rhodan přistál na Měsíci kvůli NATHANU.

Poselství Nesmrtelného se stále ještě ozývalo, i když už slaběji. Pravděpodobně se tajemný vysílač vzdaloval nepředstavitelnou rychlostí. To Rhodana nijak neuklidňovalo - znamenalo to, že se dosah vysílače zvětšuje.

Právě když se Nostasa dotkla měsíční půdy, vysílání zmlklo. Ale jen na pět minut. Pak začalo znovu.

Jenže tentokrát s jiným obsahem.

Nesmrtelný říkal: „Jenom ti nejchytřejší a nejschopnější najdou aktivátor buněk a přivlastní si ho. Budou ale také ještě chytřejší a schopnější. Ty ujisti, že si nemusí zoufat jen proto, že někdo jiný byl rychlejší. Stačí jen jít a vzít tomu šťastnějšímu aktivátor. Věčný život patří každému, kdo si aktivátor podrží. Může ho podle libosti někomu dát nebo darovat. A ještě něco: aktivátory trvale vysílají impulzy, které zmlknou teprve tehdy, až budou nalezeny. Impulzy mohou být zachyceny každým zaměřovačem nebo přijímačem. Na normální vlně i na hypervlnách, ovšem jen do vzdálenosti tří světelných let. Impulzy mají podobu: krátký signál - krátký - dlouhý - krátký - krátký. Když tento signál zachytíte, není věčný život daleko od vás. A nezapomínejte na hrozící zánik!

Až tohle poselství uslyšíte, budu od vás miliony světelných let daleko. Přeju každému z vás hodně štěstí."

Po krátké pauze se poselství opakovalo.

Rhodan poslouchal míčky. Bully tak klidný nezůstal. Zrudl a zježily se mu vlasy.

„Čert aby Nesmrtelného vzal!" vykřikl zlostně. „Copak neví, co tím

natropí?"

„To je jeden z jeho pověstných morbidních žertů, i když na něm nic humorného nevidím. Začne honba, jaká ještě v Mléčné dráze nebyla. Honba za aktivátory buněk. Všechno obyvatelstvo planet se bude navzájem potírat, aby se zmocnili jednoho aktivátoru. Musíme jednat rychle, jestli chceme udržet naživu některé naše mutanty."

Bully zbledl. „No ovšem, mutanti! Perry, co budeme dělat? Musíme jim pomoci! Ale čtyřiaadvacet aktivátorů - a tisíce planet, na nichž mohou být! Jak je najdeme?"

„A jak si je pak udržíme?" dotkl se Rhodan hlavního problému. „Pojď, zeptáme se NATHANA. Plukovníku Hogarde, ať je Nostasa připravená ke startu. Za dvě hodiny poletíme na Zemi. Máme hodně práce."

Přidal se k nim Gucky a všichni tři vykročili k obrovskému bloku, jímž se vstupovalo k počítačovému systému, umístěnému pod povrchem.

Dveře se nehlučně otevřely. NATHAN rozeznal Rhodanovy mozkové impulzy a ihned reagoval. Nastoupili do vznášedla a za chvíli se ocitli v centru giganta. Zadalí počítači známá data a formulovali své otázky.

Dostali odpověď. Všude v Mléčné dráze už začala honba za aktivátory buněk. Podle výpočtu pravděpodobnosti byl už první ze zbylých čtyřiaadvaceti právě teď někým objeven.

Byl to opuštěný, studený svět pouští s řídkým vzduchem. Hory se tyčily až do výše čtyř tisíc metrů nad povrchem. V písčných a kamenitých pouštích rostly modrozelené rostliny, které připomínaly kaktusy. Mnohde byly tak vysoké a tak početné, že tvořily nedohledné lesy.

V prohlubinách se nashromáždila voda. Vznikla jezera a malá vnitřní moře, nehluboká a skoro bez života. Sytily je žalostně malé přítoky, které bylo možné označit nanejvýš jako potoky.

Planeta byla obydlená. Zcela degenerovaní potomci arkonidských osídlenců ale žili jen na několika málo místech nehostinného světa a bíděně živořili. Bylo jich tak málo, že se vešli do malého městečka Terras. Dějiště následujících událostí bylo tak daleko od jejich sídlišť, že prakticky nic z nich nezaznamenali.

Malé, rudě zářící slunce stálo na temně modré obloze a poskytovalo jen málo tepla. I na denní obloze byly vidět větší hvězdy.

U paty protáhlého horského hřebene leželo jezero obklopené

kaktusovými lesy, jimiž procházely úzké stezky. Na mnoha místech byly v suché džungli velké světliny.

Na jedné světlině spočívala kosmická loď.

Měla tvar válce a byla dvě stě metrů dlouhá. Jejím velitelem byl Gól Kamer, strach nahánějící dvoumetrový obr. Nepěstovaný plnovous mu dodával vzezření reka z nordických ság. Měl zrzavé vlasy, snědou pleť a ostrý nos. V očích mu jiskřila zlomyslnost spolu se lstivostí a nebojácností. Byl to patriarcha Skokanů.

Gól Kamer byl už starý, ale sil měl ještě dost, aby zvládl tlupu Skokanů, galaktických obchodníků. Byli to tvrdí chlapíci, kterým nikdo v impériu nedůvěřoval, i když se k němu hlásili. Šli svými vlastními cestami a sledovali vždy jen svůj prospěch.

Přistáli tady, protože zachytili signály. Gól bohužel nebyl v té chvíli ve velitelské kabině lodi Kam V sám, byl s ním jeho syn Fella a několik důstojníků. Jinak by si to Gól nechal všechno pro sebe.

Fella byl pravým obrazem svého otce, byl jen mladší a vousy neměl tak dlouhé. Otec a syn spolu dobře vycházeli až do chvíle, než v nich signály probudily touhu po věčném životě.

Někde na této pusté planetě byl ukryt aktivátor buněk. Kdo jej najde a podrží si ho, ten už nezemře. To stačilo, aby se z těch dvou stali nesmiřitelní sokové.

Zatím nikdo Kam V neopustil.

„Jsem' starší než ty, Fello," řekl Gól Kamer. „Proč bych neměl vést pátrací oddíl já? Použijeme zaměřovače a aktivátor najdeme. Z lodi to není možné."

„O to nejde," zavrčel Fella. Od přistání nosil neustále na opasku paprskomet. Jeho pravá ruka nebyla daleko od pažby. „Zatím jsi pokaždé zůstal v lodi a pečoval jsi o její - nebo svoji - bezpečnost. Teď najednou chceš jít ven sám."

„Celé mužstvo je jako posedlé, synu. Ty taky. Přece nemůžeme jednoduše všichni jít hledat. Nemůžeme nechat loď nehlídanou."

„Nikdo tu dobrovolně nezůstane, každý chce mít možnost najít věčný život. Kdo aktivátor najde, tomu bude patřit. A teď se konečně rozhodni. Nemůžu se tu věčně dohadovat. Jestli uslyší signály ještě někdo jiný, bude to zlé. Vyber členy pátracího oddílu. Já je povedu."

„A já zůstanu v lodi a budu se dívat, jak si věšíš aktivátor na krk? Ne, nikdy!"

Fella přiblížil ruku k paprskometu.

„V tom připadá..."

Dál se nedostal. Dveře se prudce rozevřely a do centrály vpadl divoce vyhlížející muž v koženém obleku. Také on mel plnovous. Vykřikl: „Loď! Blíží se křižník impéria.“

Gól a Fella se po sobě krátce podívali a rozhodli se. Boj o aktivátor se odkládá. Nejdříve musí vyřadit nového protivníka. Mohl existovat jen jediný důvod, proč loď impéria přistávala na tomhle světě, který byl na všech hvězdných mapách vyznačen jako zakázaná oblast.

„Připravit k boji!“ zařval Gól do interkomu. Jeho povel se rozlehl po celé lodi. „Obsadíte všechna děla. Palte na cizí loď teprve tehdy, až bude cíl jistý. Loď nesmí přistát nepoškozená. Pokud to půjde, zničit!“

Vypnul interkom a znovu se otočil k synovi. Ironicky ukázal na jeho paprskomet.

„Myslím, že tohle počká.“

Fella Kamer mlčky přikývl a vyšel z centrály.

Služba na křižníku mezihvězdné stráže byla všechno jiné, jenom ne vzrušující. Letěli po vytčené trase, z níž odbočovali jen ve zcela výjimečných případech, a do ničeho aktivně nezasahovali. Všude v Mléčné dráze patrolovaly strážní křižníky impéria.

Nusis byl jedním z nich. Měl tvar koule o průměru sto metrů a sto padesát členů posádky, většinou Pozemšťanů. Velitelem lodi byl major Felhak, mladý důstojník známý svou ctižádostí. Byl ještě skoro dítě, když se stal kadetem, vyznamenal se u různých jednotek a byl jmenován velitelem lehkého křižníku. Jeho představení mu předpovídali skvělou kariéru.

Přes svou ctižádost byl Felhak u mužstva oblíbený. Všichni věděli, že jedná vždy s rozmyslem a je veden myšlenkou sloužit impériu a chránit životy svých lidí.

Nusis byl vybaven lineárním pohonem a letěl jen desetinásobnou rychlostí světla k nejbližší sluneční soustavě. Jeho úkolem bylo navštívit všechny soustavy, ležící v jeho sektoru, několikrát obletět jednotlivé planety a zjistit, co se na nich změnilo.

Soustava, k níž teď Nusis směřoval, vyžadovala zvláštní obezřetnost. Tři planety slunce Thatrel byly označeny jako „zakázané území“. Znamenalo to, že na nich žádná loď impéria nesmí přistát, leda v případě nouze.

Platilo to zejména pro druhou planetu, zanesenou v hvězdných mapách jako Honur.

Major Felhak četl v popisech: „Slunce Thatrel, velikost čtyři,

červené. Vzdálenost od Arkonu 47 světelných roků. Tři planety. Číslo jedna a tři neobyvatelné. Obydlené jen číslo dvě, Honur. Průměr šest tisíc kilometrů. Atmosféra řídká, nutné kyslíkové přístroje. Nízké teploty. Obyvatelé - potomci Arkonidanů, degenerovaní a primitivní/

A pak přišlo to hlavní. Felhak četl pozorně, neboť se jednalo o zdůvodnění, proč je Honur zakázanou oblastí.

„Vznik hypereuforie, zvané mor nonu, v roce 1984. Nositelé nemoci vyhubeni, ale zárodky přetrvaly...”

Felhak vzhlédl od zápisů. Do centrály vstoupil první důstojník, kapitán Faucette.

„Střídání, pane. Můžete jít odpočívat. Jak daleko ještě?" Ukázal na obrazovky, kde bylo vidět slunce Thatrel jako červená hvězda.

„Asi sedm hodin při téhle rychlosti, kapitáne. Převezměte to, ale vzbudte mě, než tam doletíme. Thatrel je zakázaná soustava, tak se podíváme zblízka na druhou planetu. Třeba tam někdo přistál."

O šest hodin později budila Felhaka služba.

„Kapitán Faucette vám vzkazuje, pane, že za hodinu dosáhneme Thatrelu."

Felhak se rychle osprchoval a oholil. Za půl hodiny byl ,v centrále.

„Zachytili jsme signály, pane," hlásil kapitán.

„Jaké signály?" zamračil se major.

„Opakuje se pořád stejné znamení, bez významu." Faucette se najednou zarazil a strnul se zahleděl na svého nadřízeného. V očích mu zablýsklo. Felhak se ho v té chvíli přímo lekl.

„Co je? Proč nemluvíte?"

Ale Faucette se otočil a zadíval se na obrazovku. Nasis právě prolétal sníženou rychlostí kolem třetí planety soustavy. Faucette se zase pomalu obrátil k veliteli.

„Pojďte si ty signály poslechnout sám, pane. Ze jsem na to nepřišel hned!"

V kabině radisty seděli u přístrojů poručík a dva kadeti. Fascinovaně se dívali na přijímač, z něhož se ozývaly signály morseovky.

Dvakrát krátce, jednou dlouze, dvakrát krátce.

Felhak jednal okamžitě.

Vzal Faucetta za paži a odtáhl ho do kouta velitelské centrály, kde je nikdo nemohl slyšet.

„Vy víte, co ty signály znamenají?"

„Teprve teď jsem to pochopil. Je to signál, který udal Nesmrtelný

pro své aktivátory. Jestli je to tak, čeká nás na Honuru překvapení. Aktivátor buněk! Věčný život, pane! Přistaneme?"

Žádostivost v jeho očích Felhaka poděsila.

„I kdybychom přistáli a aktivátor našli, je naše povinnost odevzdat ho na nejbližší základně. To je vám snad jasné, kapitáne? Nebo máte jiné úmysly?"

Ty Faucette sice měl, ale raději mlčel.

Major Felhak si sám nebyl docela jistý, jestli by aktivátor skutečně odevzdal. Bylo tu ovšem příliš mnoho svědků, kteří, by nemlčeli.

V té chvíli zaduněl hlas v interkomu. Byl to radista mající službu.

„Před námi na druhé planetě je uložen aktivátor buněk, lidi! Kdo ho najde, získal věčný život. Veliteli! Nařídte okamžité přistání! Čeká na nás věčný život."

Felhak zůstal jako zmrazený. Copak se ten člověk zbláznil? Co ho to napadlo, oznámit každému členovi posádky, že na Honuru leží aktivátor buněk? Vztekla se řítit do kabiny radisty-

„Beckere, co vás to napadlo? Kdo vám dal rozkaz vyhlásit to interkomem? Na nejbližší základně vás předám soudu."

Becker pomalu vstal. Byl to podsaditý blondák se zarudlým obličejem. V očích mu nebezpečně jiskřilo.

„Pane, mužstvo má právo to vědět. Nemůžete pokračovat v letu a nedat nám příležitost."

„Příležitost?" Felhak se na něj chladně podíval. „Co tím myslíte? Příležitost najít tu věc? Nezáleží na tom, kdo to najde. Stejně to odevzdáme."

„Nesmrtelný řekl..."

„Nás zajímá impérium, ne Nesmrtelný. Aktivátory buněk patří Perrymu Rhodanovi. Je to jasné? A teď jděte a přihlaste se u dozorčího. Vezme vás do vazby."

Poručík Becker vyšel z centrály, ale nedošel daleko. Na hlavní chodbě ho obklopil hlouček rozčilených mužů. Zavalili ho otázkami. Když jim vysvětlil, že má být uvězněn, protože jim oznámil blízkost aktivátoru buněk, vypuklo peklo.

Rázem bylo po disciplíně. Každý před sebou viděl příležitost žít věčně, nemít už strach ze smrti, být stále zdravý... Když se dozvěděli všechno, odstrčili poručíka Beckera stranou jako zbytečnou překážku a vydali se k velitelské kabině. Beckera napadlo že by je měl zarazit a majora Felhaka varovat, ale pak se ušklíbl. Major chce aktivátor odevzdat, ale přístroj patří tomu, kdo ho najde! Za této situace se

Beckerovi zdálo zbytečné jít se hlásit dozorcímu. Kdo ví, třeba už za pět minut Felhak nebude na křižníku velet. Vydal se k plášti kulovité lodi, kde byly umístěny hangáry a ubytovny mužstva. Tam v klidu vyčká, co se bude dít. Nemusel čekat ani tak dlouho, jak si představoval.

Když se Honur zřetelně narýsoval na obrazovce se všemi podrobnostmi na povrchu, dal major Felhak kapitánu Faucettovi příkaz, aby navedl loď na oběžnou dráhu kolem planety.

„Já se postarám o zaměřovače," řekl. „Třeba se nám povede odtud z lodi najít místo, kde je aktivátor ukrytý."

„A potom?" zeptal se první důstojník napjatě. „Přistaneme?"

Felhak zaváhal, ale pak zvítězila jeho nedůvěra.

„Něco vám povím, Faucette. Honur je zakázaná planeta - dobrá! Ale zákaz byl vyhlášen před třemi sty padesáti roky. Byl tu mor, který roznášeli malí medvídci. Zvířátka vyhubili a tím odstranili zdroj nákazy. Z nějakého důvodu nebyl ještě zákaz zrušen. Nic tedy neriskujeme, když přistaneme. Ale trvám na svém požadavku, aby se aktivátor odevzdal."

„Jsme na oběžné dráze, pane," řekl navigátor věcně, jako by se nic nedělo. „Vaše rozkazy?"

Nusis teď kroužila kolem planety Honur v nevelké výšce. Signály vycházející z aktivátoru byly velmi hlasité. Náhle se rozletěly dveře centrály, dovnitř se vevalil dobrý tucet důstojníků a seržantů a za nimi hlouček trochu nejistých kadetů. Někteří muži mávali odjištěnými příručními zbraněmi.

Major Felhak nevěřil svým očím. To byla vzpoura! Otevřená vzpoura!

V této chvíli měl právo každého z těch mužů -odsoudit k smrti. Zákony flotily byly velmi přísné. Velitel zastupoval na lodi zákony impéria.

„Je to pravda, že chcete aktivátor buněk odevzdat vrchnímu velitelství loďstva?" zeptal se mohutný seržant, na jehož jméno si Felhak v té chvíli nevzpomněl. „Jestli je to pravda, my s tím nesouhlasíme. Aktivátor patří tomu, kdo ho najde. To říká Nesmrtelný ve svém poselství."

Felhak neuhnul ani o krok. Rozhodně nebyl zbabělec. Pravá ruka mu sklouzla k pažbě zbraně. „Vrátíte se na svá stanoviště a počkáte na další rozkazy," řekl ledově. „Jestli neuposlechnete, budu vaše jednání považovat za vzpouru a patřičně vás potrestám. Dám vám

deset vteřin. Jedna..."

Dostal se k pěti, a pak ho přepadli.

Ve dveřích do místnosti radistů stál kapitán Faucette a nečinně přihlížel.

Kadet Grabič měl za sebou teprve rok praktického výcviku v kosmických podmínkách a vlastně si na život v loďstvu teprve zvykal. Byl to dvoumetrový pihovatý zrzek, ale zatím si nikdo netroufl posmívat se mu kvůli tomu. Jeho rozložitá ramena každého odradila.

Když uslyšel tu novinku o aktivátoru, vtáhlo ho to do víru událostí jako každého na palubě Nosis. Neztratil přitom ale chladný a věčný úsudek.

On sám neměl vůbec žádnou naději, že by aktivátor získal. Kdo by dovolil kadetovi vstoupit na povrch planety? Ale pak, když vlastně proti své vůli vešel s ostatními do velitelské kabiny, dostal nápad.

Jestli vzbouřenci převezmou loď a zabijí velitele, nemůže to dobře dopadnout.

Třeba aktivátor najdou, ale pak se o něj rozpoutá nemilosrdný boj a vítězem bude poslední, kdo přežije. Tedy naděje jedna ku sto padesáti.

Když ale pomůže veliteli, bude naděje jedna ku jedné.

Major Felhak byl povalen na podlahu a nečekal už záchranu. Paprskomet mu dávno vzali, a mohl být rád, že se nikdo neodvážil použít jej v poměrně malé místnosti centrály. Žárem by se tu upekli všichni. Této okolnosti patrně vděčil za to, že byl ještě naživu.

Ucítil, jak se někdo dotýká jeho paže a dává mu znamení. Vedle něj, taky na podlaze a pod nohama vzbouřenců, ležel velký kadet se zrzavou kšticí.

„Pst, majore!“ syčel a mrkal na něj. „Klidně ležte, dokud na vás nezapomenou. Pak se dostaneme odtud!“

Jenže vzbouřenci na majora Felhaka nezapomněli.

Z kabiny radistů přišel kapitán Faucette a zařval: „Poslouchejte, lidi! Mám návrh. Přistaneme a budeme hledat společně. Kdo aktivátor najde, tomu patří. Co tomu říkáte?“

Ne všichni mu důvěřovali.

„Vy snad nechcete aktivátor odevzdat velitelství jako velitel?“

„Copak jsem blázen? Stojím o věčný život stejně jako vy. Takže - příležitost má každý z nás!“ Když všichni souhlasně zajásali,

pokračoval: „Felhaka svažte a zavřete ho. Později rozhodneme, co s ním. Třeba se mu může stát nešťastná příhoda.“

Grabič popadl Felhaka za paži.

„Honem odtud, než vás zabijí! Víím o jednom úkrytu...“

Felhak automaticky poslechl. Vykradl se za kadetem, aniž by to vzbouřenci zpozorovali. Venku na chodbě se narovnal a podíval se na svého zachránce.

Ten mu ale nedal čas.

„Pojďte se mnou, majore, jestli je vám život milý! Až si ti uvnitř všimnou, že jste pryč... K hangárům, tam nás nikdo hledat nebude.“

V centrále někdo vykřikl: „Je pryč! Ještě ho chytíme. Kapiténe, přistáňte!“

Faucette začal s přistávacím manévrem. Felhak s Grabičem se opatrně vytratili směrem k vnějšímu obvodu Nuis, kde byly hangáry. Felhak se zcela spolehl na kadeta. Náhlé vzbouření mužstva ho tak vyvedlo z míry, že byl vděčný za každou pomoc.

Zdálo se, že nikdo není na svém místě, i když při přistávání měly být všechny zbraně obsazeny. Křížník musel být stále

v pohotovosti. V tomto případě byl ale Felhak rád, že je nikdo nezadržel.

„Hned tam budeme,“ zašeptal Grabič, který zřejmě směřoval k určitému cíli. „Tudy!“ otevřel nejbližší dveře. Zatáhl Felhaka dovnitř hangáru a zavřel za nimi dveře. „Tady jsme v bezpečí. Až Nuis přistane, uvidíme co dál. V záchranných člunech najdeme i zbraně.“

V hangáru byly tři záchranné čluny. Byly jen deset metrů dlouhé, ale v nouzi se do nich vešlo až třicet osob. Nevelká pohonná jednotka jim umožňovala dosáhnout rychlosti světla a dokázaly by tak doletět k nejbližší planetě. Nouzové zásoby a palubní zbraně měly v zaplombovaných skříňkách.

„Tamhle někdo je!“ řekl Grabič a ukázal na otevřený vstup prvního člunu. „Proč se schovává? Jestli jsem dobře viděl, je to důstojník. Za ním! Nesmí nás prozradit.“

Byl to poručík Becker. Vystoupil proti nim a namířil na ně těžký plamenomet.

„Stůjte! Co chcete, Felhaku? Zabít mě?“

„Vypadá to spíš naopak,“ řekl Felhak sarkasticky. „Dejte tu věc pryč a mějte rozum. Na svoje uvěznění zapomeňte, to už neplatí.“

„Ale - a pročpak?“ Becker sklonil zbraň, ale byl nedůvěřivý.

„Rozmyslel jste si to?“

„Vaše nerozvážnost vyvolala vzpouru, poručíku. Mužstvo ovládlo loď a chce přistát. Pak začne hon za aktivátorem. Je vám snad jasné, že za takových okolností nemá aktivátor pro nikoho význam. Celé loďstvo impéria by zločince stíhalo. Chápete?“

Becker zvolna přikývl.

• „Zní to logicky. A co teď?“

„Něco vám navrhu. Počkáme tady, až Nuis přistane a mužstvo opustí loď. Pak půjdeme do centrály a odstartujeme. Přivoláme pomoc a postaráme se, aby vzbouřenci byli potrestáni. Pro vás z toho kouká odměna a povýšení.“

Becker a Grabič si to sice představovali jinak, ale prozatím přikývli. Nastoupili do záchranného člunu. Major Felhak i Grabič se ozbrojili. Pak čekali.

Asi po deseti minutách otřásl lodí mohutný náraz. Tři muži v záchranném člunu upadli jeden přes druhého. Následoval druhý náraz, ještě silnější. V téže chvíli ztratili tíži. Major Felhak rázem pochopil situaci.

„Řítíme se. Vypadly antigravitační projektory. Výbuch v pohonném centru. Nebo taky...“

„Nebo co?“ zeptal se poručík Becker, který plaval u stropu člunu a křečovitě se přidržoval výztuží.

„Nebo jsme ostřelováni,“ dodal užasle Felhak.

Následovaly další exploze. Z interkomu se rozléhaly zmatené povely a křik. Najednou zase nabyli tíže. Becker nešetrně přistál na Grabičovi, který zaklel a setřásl ho ze sebe. Dveře hangáru se rozletěly. Mužstvo pospíchalo k záchranným člunům. Nový náraz otřásl lodí. Felhak cítil, jak loď padá stále rychleji, a pak najednou zpomaluje při vstupu do horních vrstev atmosféry.

Ve vstupu do záchranného člunu se objevila změt' nohou.

„Zatraceně!“ vykřikl Becker. „Měli jsme vstup zavřít!“

Ted' už na to ale bylo pozdě.

Kapitán Faucette na chvíli zkoprněl, když uviděl svého bývalého nadřízeného v malém záchranném člunu, ale pak ho další muži zatlačili do centrály. Rychle pochopil situaci.

„Veliteli - odstartujte! Nuis byla napadena a padá. Jsme ztraceni, jestli...“

Felhak zmáčkl nouzové tlačítko a všechno další proběhlo automaticky: průlez do člunu se uzavřel, otevřela se vnější šterbina v obalu lodi. Felhak zmáčkl další páčku a uvedl do provozu pohonnou

jednotku člunu. Člun vyklouzl z lodi do kosmického prostoru.

Ale vlastně to nebyl vesmír.

Na tmavomodré obloze stálo červené slunce Thatrel a osvětlovalo pustá pohoří planety Honur. Záchranný člun se vzdaloval od rozžhaveného vraku Nusic, který se nezadržitelně blížil k povrchu planety. Žádný další záchranný člun už nestačil odstartovat. Felhak strnul. S pohonem člunu nebylo něco v pořádku. Také člun padal dolů, i když pomaleji. Mohl let trochu zbrzdit, ale ne zabránit nárazu.

Povrch se rychle blížil.

„Beckere!“ vykřikl zoufale Felhak. „Přistaneme tvrdě. Člun se možná rozbije. Přineste kyslíkové přístroje ze skříně B. Rozdejte je. Nasadit! Atmosféra je tu pro naše plíce příliš řídká.“

Najednou se zdálo jako zcela samozřejmé, že Felhak opět velí. Všichni zapomněli na vzpouru i na aktivátor. Vyvstaly jiné problémy.

Kdo Nusic ostřeloval? Jaká nebezpečí jim hrozí na zakázané 'planetě'?

Dole pod nimi narazila Nusic a vybuchla. Vytvořil se obrovský kráter.

„Pozor!“ křičel Felhak. „Narazíme v deseti vteřinách. Držte se!“

Nasazená maska byla zařízena tak, aby umožňovala mluvit, dokonce i jíst a pít. Přístroj měl skoro neomezenou životnost. Vážil asi kilo a půl.

Záchranný člun přistál v ostrém úhlu, klouzal ještě skoro sto metrů po písčité půdě a zarazil se předí o skálu. Při silném nárazu tři muži zahynuli. Kromě majora Felhaka, kapitána Faucetta, poručíka Beckera a kadeta Grabiče zůstalo naživu ještě sedm mužů.

Záchranný člun byl zcela zničen. Ani malá vysílačka se už nedala opravit. Faucette však měl u sebe malý přijímač, který teď bylo jasně slyšet. Dvakrát .krátce, jednou dlouze, dvakrát krátce.

„Aktivátor je asi tímto směrem,“ ukázal Faucette k zádi člunu. „Řekl bych, že není daleko. Jdeme ho hledat?“

Mužstvo zajásalo. Felhak se tentokrát moudře zdržel námitek.

Ať je po jejich. Stejně nikdo nemůže opustit Honur, pokud se tu neobjeví jiná loď.

Ale co ta cizí loď?

Felhak by na ni málem zapomněl, i když byla viníkem katastrofy. Přirozeně, musí ji najít. Bude v ní vysílačka, kterou mohou přivolat

pomoc.

„Nemám nic proti tomu, abyste hledali aktivátor," řekl, a jejich udivené tváře se mu zdály být k smíchu. „Ale neměli bychom zapomínat na ty, co nás sestřelili. Předpokládám, že se s nimi setkáme. Jsou tady určitě taky kvůli aktivátoru. Snad bychom měli nejdříve zjistit, kdo jsou naši nepřátelé, kolik jich je a jestli bychom se 'nemohli zmocnit jejich lodě.'"

Tato připomínka přivedla muže k rozumu. Jestli najde aktivátor konkurence, odletí s ním odtud a oni tu zůstanou. První to pochopil Faucette. Cizí loď je teď možná ještě důležitější než aktivátor.

„Vyšleme průzkumnou hlídku," navrhl. „Ať zjistí, s kým máme co dělat. Navrhuji, aby polovina z nás hledala aktivátor, a ostatní půjdou se mnou najít cizí loď."

Ale nikdo kromě Felhaka se k němu nepřidal. Všichni chtěli hledat aktivátor.

„Dobrá," rozhodl Felhak. „Půjdeme tedy my dva a každý si vybereme jednoho průvodce. Já si pro sebe zamlouvám kadeta Grabiče."

Grabič k němu ihned přistoupil. Také Faucette si vybral jednoho seržanta, který byl ochoten jít s ním. Obě skupinky se rozdělily. Jedna se vydala k malému jezeru, odkud se ozývaly signály. Druzí vnikli do kaktusového lesa. Řídili se malými osobními zaměřovači, které měl každý u sebe.

Gól Kamer a jeho syn Fella pozorovali na obrazovkách zánik lodi Pozemšťanů. Gól přimhouřil oči.

„Proč se nebránili? Jistě nás zaměřili už předtím." Fellovi zaskvítily oči.

„Hlavně, že jsme je sestřelili. Doufejme, že neměli čas vyslat zprávu."

„Jestli ano, nezbyvá nám moc času, abychom aktivátor našli a odletěli."

Zmínka o aktivátoru způsobila, že oba Skokani na chvíli přestali sledovat obrazovku, takže jim ušlo, že se od padající lodi oddělil malý záchranný člun a sklouzl stranou mimo zorné pole. Do centrály vpadli tři nebo čtyři muži.

„Nepřátelská loď je sestřelená. Smíme teď opustit palubu, patriarcho?"

„Nemám nic proti tomu," zavrčel Gól. Mužové radostně vyběhli.

Fella nahněvaně řekl: „To jsi nemohl počkat, až budu taky

připravený? Takže ty zůstaneš tady?"

„Ani mě nenapadne, Fello. A nezapomeň ~ jestli najdeš aktivátor, budu s tebou bojovat, i když jsi můj syn."

„To platí i o mně, otče," opáčil mu Fella a vyšel z centrály.

Východ z válcovité lodi byl už dávno otevřen a Skokani ji houfně opouštěli. Většinou s sebou nesli zaměřovače.

Gól je nechal běžet. Ironicky se usmíval. Všichni, i Fella, si myslí, jak jsou chytrí. Přitom se vydají na dlouhou pěší cestu -dvě stě bláznů - a loď tu nechají prázdnou a bez ochrany. Jestli zaměřovače nelžou, je aktivátor asi pět kilometrů odtud na jihozápad.

Gól se pořád ještě usmíval, když šel prázdnými chodbami k hangáru s malými kluzáky. Kluzák, myslel si spokojeně, bude vždycky rychlejší než ten nejrychlejší běžec.

Major Felhak a jeho muži našli cizí loď asi po hodině cesty. Podle válcovitého tvaru poznali, že jde o loď Skokanů. Nijak je to nepřekvapilo; se Skokany byly vždycky potíže. Udivilo je, že průlezy do lodi jsou dokořán a loď zřejmě není hlídána.

Nějaký Čas čekali za keři a nespouštěli mýtinu z očí, ale nikde se nic nehýbalo.

„Jdeme," řekl Felhak konečně. „Zbraně mějte připravené. Rozestup deset metrů."

Bez problémů se dostali do lodi. Seržant Redston, kterého si jako doprovod vybral Faucette, byl radista. Ihned uvedl v činnost hypervysílač lodi. Felhak si k němu sedl, ale nejprve poslal všechny tři na hlídku. Teprve když byl sám, začal vysílat nouzové volání.

Na odpověď nemusel čekat dlouho. Ozval se mu strážní kříž-nik stejného typu jako Nusis, vzdálený jen deset světelných let.

„Mluví velitel major Felhak. Moje loď Nusis byla sestřelena Skokany nad planetou Honur. Poslední, kdo přežili, bojují s piráty. Probil jsem se k vysílačce nepřátelské lodi. Spojte mě přímo s Administrátorem."

Jeho protějšek neskřýval překvapení.

„S Perryem Rhodanem? Víte přece, že jen v nejnutnějších případech..."

„Tohle je nutný případ, na to můžete vzít jed. Jde o aktivátor buněk. Hned mě spojte, nebo si na vás budu stěžovat."

Čekal. Minuty se vlekly jako hodiny. Do centrály se mezitím vrátil kapitán Faucette s hlášením, že všude je klid. Než ho mohl Felhak zase poslat pryč, ozval se z amplionu dobře známý hlas

Administrátora Rhodana.

„Majore Felhaku! Tady Rhodan. Chtěl jste podat spěšné hlášení?"

Felhak stručně vylíčil, co se udalo. O vzpouře se nezmínil. Uzavřel:

„Asi čtyři kilometry odtud leží aktivátor buněk. Hledají ho jak Skokani, tak zbytek mého mužstva. Měl jsem v úmyslu odevzdat aktivátor velitelství flotily, ale dovoluji si vyslovit otázku: Mohl by patřit mně, kdybych ho odňal Skokanům?"

Bylo vidět, že Rhodan váhá.

„Podle slov Všebylosti patří vám, majore. Musíme ovšem přihlídnout k tomu, že jste ve službě, a že byste se jako soukromá osoba na Honur nikdy nedostal Pak vypadá situace po právní stránce trochu jinak."

Felhak viděl, jak Faucette sahá po zbraní. Řekl klidně do mikrofonu:

„Nedělám si nárok na aktivátor. V této chvíli mě ohrožuje kapitán Faucette, můj první důstojník. Chce mít aktivátor pro sebe..."

„Děkuji vám, majore," řekl Rhodan. „Co je s kapitánem Faucettem?" Nedočkal se odpovědi. Spojení s lodí Skokanů bylo přerušeno a nepodařilo se je obnovit. Vysílač byl vypnutý nebo zničený.

Poručík Becker šel na konci skupiny sedmi Pozemšťanů.

Jen ať jdou napřed, myslel si. Tolik pospíchají, až jsou ztraceni lehkomyšlní. Každý si samozřejmě myslí, že aktivátor bude jeho, pokud ho najde. Ti se budou divit! Jen ať tu věc zvednou - to budou koukat, jak rychle o ni zase přijdou.

Morseovy značky byly čím dál silnější a skupina stále zrychlovala. Terén se mírně svažoval k jezeru. Ted' šel v čele Allan Pollard, seržant a specialista na zbraně. Pollard měl pod blůzou uniformy zbraň, vyvolávající u zasažených šok, která měla široký rozptyl. Rozhodl se pro paralyzátor, protože mu umožňoval jediným výstřelem vyřídít deset nebo i více protivníků najednou. Byl přesvědčen, že ten, kdo najde aktivátor, bude mít příležitost vystřelit právě jen jednou. Zbraň už byla odjištěna, stačilo ji jenom vytáhnout. Než ostatní pochopí, co má v úmyslu, budou omráčeni. Než se ze šoku proberou, bude Pollard v lodi cizinců. Tam to vyřídí i s ostatními čtyřmi...

Najednou Pollard zaváhal. Zmocnil se ho nevýslovný smutek, aniž pro něj měl nějaké vysvětlení. Zastavil se a ostatní zůstali stát asi deset metrů za ním. Pollard teatrálně rozhodil ruce do výše, vzhledl k obloze a začal mluvit jako kazatel na poušti.

„Oh, já bídné stvoření, já vyvrhel a zrádce! Bože, co jsem to chtěl

udělat?" Otočil se tváří k ostatním šesti, kteří na něj zírali přesvědčeni, že přišel o rozum. „Kamarádi, já jsem vás chtěl podvést! Chtěl jsem vás vyřadit, až bych našel aktivátor. Tady, touhle zbraní!" Vytáhl zbraň zpod kabátu, zvedl ji do výše a pak ji prostě odhodil. „Zabijte mě, nic jiného si nezasloužím..."

Poručík Becker také vytáhl zbraň, ale zase ji sklonil, když Pollard odhodil svou. Vůbec nic nechápal.

„Co je s vámi, seržante? Není vám dobře?"

„Tak tys nás chtěl podvést?" vykřikl muž, který předtím šel za Pollardem, a rozběhl se k seržantovi. Když byl dva kroky od něj, zastavil se, jako by narazil na neviditelnou zeď. „Já bídák!" zabědoval a klesl na kolena. „Já hříšník! Já jsem taky chtěl mít aktivátor pro sebe, abych si udržel věčný život. Ale jaký by to byl život! Nejsem toho hodný, jsem zločinec!"

„Pojďme se kát," vpadl mu do řeči seržant Pollard a klekl si vedle něj. „Litujme našich hříchů, ať nám ostatní odpustí."

Mezitím popošel dopředu třetí muž. Také on zůstal najednou stát jako přibitý. Nahlas se rozplakal a vyrážel nesrozumitelné nářky. Jeho pláč byl tak nakažlivý, že dokonce i otrlý poručík Becker pocítil hluboký smutek a měl chuť udělat něco dobrého. Ale co?

Pak v něm ale na okamžik převládla střízlivý rozum. Tady není něco v pořádku! Nejdříve Pollard, pak Smith a teď Mommler! Zrovna Mommler, kterého ještě nikdo plakat neviděl! A jak pěkně po řadě... Ted' si právě začal rvát vlasy a trhat šaty z těla čtvrtý muž.

Becker pochopil.

Rychle se vrátil kousek ve směru, kterým přišli. Pocit deprese rázem zmizel. Cítil se zase normálně.

Tajemná síla tedy vycházela od jezera.

Od aktivátoru buněk?

Becker ani nevěděl, jak blízko je pravdě. Byl to další z morbidních vtipů Nesmrtelného. Becker zcela jasně nechápal co se tu děje, ale rozhodl se zkusit prosadit svou vůli proti působení tajemných sil.

„Hej, Pollarde! Seberte se, člověče! Zapomněl jste na aktivátor buněk? Chcete ho mít nebo ne?"

Pollard vrávoravě vstal. Ukázal k jezeru a deklamoval: „Tam čeká věčný život! Přinesu vám ho, přátelé!"

Becker se vydal za ním. Účinek aktivátoru ho zaplavil. Slzy mu tekly proudem. Přemohl světobol a s hlasitým pláčem šel za Pollardem, který se jako náměsíčný blížil k jezeru.

Ostatních pět mužů už zcela podlehl vlivu záření. S nářkem se vrhli na zemi. Zcela přehlédli kluzák, který se k nim přiblížil, řízen rudovlasým obrem s plnovousem. Obr tiskl prsty na spoušť palubního paprskometu.

Pět Pozemšťanů se propadlo do noci věčného zapomnění. Jediný Smith ještě stačil vykřiknout. Gól Kamer zamířil ke zbývajícím dvěma vepředu.

Když kapitán Faucette vystřelil na majora Felhaka, nemířil přesně. Paprsek zasáhl vysílač. Roztavený kov skanul na podlahu a Rhodanův hlas umlkl.

Padající Felhak vytrhl zbraň z opasku, ale Faucette už vyběhl na chodbu a zabouchl za sebou dveře. Paprskometem je zatavil, aby se nedaly otevřít. Major by z druhé strany nemohl svou zbraň k otevření dveří použít, aby ho její žár neusmrtil. ;

Kapitán Faucette se zlobně ušklíbl, ale pak ho uspokojení přešlo. Rhodan byl varován. Zanedlouho se na Honuru objeví pozemské lodě. Až přistanou a najdou Felhaka...

Ale proč by ho měli najít?

Jestli předtím Skokani nerušené odletí, zmizí Felhak navždy a nebude moci svědčit proti svému prvnímu důstojníkovi.

Faucette šel rychle do velitelské centrály lodi a našel tam normální vysílač, s jehož pomocí se chtěl spojit se Skokany. Naštěstí se brzy nato objevil seržant Redston a pomohl mu.

Ozval se jim nějaký Gól Kamer, který se zlostně ptal, kdo to zůstal v lodi.

' Faucette sice rozuměl nářečí Skokanů, ale vyjadřovat se jím neuměl. Použil tedy interkosmo, řeč v Galaxii běžně používanou.

„Poslouchejte, Góle Kameře, něco vám navrhnu. Sežeňte aktivátor buněk a já vám za něj vrátím vaši loď. Je to jasné?“

Chvilí bylo ticho a pak Gól jadrně zaklel.

„Tak Pozemšťan! Přece jen to někdo z vás přežil?“

„Je nás dost abychom ti zatopili, Skokane. Jestli neuděláš co chci, vyhodíme tvou loď do povětří. Aktivátor za loď. Jasné?“

Odpověď přišla za tři vteřiny: „Až budu aktivátor mít, budeme jednat dál.“

Pak přijímač zmlkl.

Do centrály vklopýtal Grabič. „Kdo to byl?“

Faucette se zvolna otočil. „Majitel lodi. Někáký Gól Kamer. Ozve se, až bude mít aktivátor. Ted' nám stačí jen počkat. Jeden z nás tří

aktivátor určitě získá. Zatím nemá smysl dohadovat se, kdo to bude." Redston se na něj potměšile podíval.

„A proč ne? Proč bychom nerozhodli hned teď, kd'o tu věc dostane?" Faucette se rychle podíval po Grabičovi. Kadet stál u dveří s odjištěným paprskometem v ruce. Pochopil kapitánův pohled a přikývl.

Pak řekl Faucette Redstonovi: „A jak to chcete rozhodnout? Losem?"

Redston zavrtěl hlavou a sáhl na spoušť své zbraně. „Aktivátor má získat ten nejrychlejší. Jestli to budu já..."

„Zapomněl jsi říct taky nejchytřejší," zamumlal Faucette a dal znamení Grabičovi.

Redston zamířil na kapitána, ale v téže chvíli ho zasáhl paprsek energie z Grabičovy zbraně.

Když se Redston zhroutil, sáhl Faucette po zbrani, aby vyřídil Grabiče, i když ten mu právě zachránil život. Ale Grabič byl rychlejší. Stačilo mu trochu odklonit paprskomet. Oslňující proud energie zasáhl Faucetta do prsou. Padl na zem hned vedle Redstona.

Kadet Grabič se o své dvě oběti dále nestaral a vyběhl z centrály. Měl divný pocit. Uvědomoval si, že právě zabil dva lidi. A to všechno kvůli tomu prokletému aktivátoru. Pomyslení na věčný život ho najednou netěšilo. Už o aktivátor nestál. Najednou si uvědomil, že by musel být celý život na útěku před takovými lidmi jako Faucette, Redston či Becker. A jednou by ho dostali. Proti paprsku energie ani aktivátor buněk nechrání.

Jen jedna věc ho může v této situaci zachránit. Musí osvobodit majora Felhaka a postarat se, aby Felhak předal aktivátor Rhodanovi. I když nerad, vrátil se do centrály a stáhl kapitána Faucettovi z krku univerzální přístroj, který naštěstí zůstal nepoškozený. Jeho pomocí se spojil s majorem Felhakem. Vylíčil mu co se udalo, a prohlásil, že jinak jednat nemohl.

„Dobře, Grabiči, nemusíte se ospravedlňovat. Já bych to našem místě udělal taky. Teď mě zkuste dostat odtud."

„Roztavit dveře? Vydržíte ten žár?"

„Rozhodně spíš, než kdybych to zkoušel zevnitř. Budete muset dělat pauzy. Risknem to, jen už začněte!"

„Ještě něco," řekl Grabič. „Slibujete, že mě při první příležitosti nezabijete? Slavnostně prohlašuji, že už nechci aktivátor, ať se děje co se děje. Rozumíte? Nechci ho!"

„Myslíte to vážně?“ ptal se Felhak trochu udiveně.

„Ano.“

„Slibuju, že se vám nic nestane. Jestli mě někdy napadlo, že bych si aktivátor přivlastnil, teď už jsem z toho vyléčený. Odevzdáme ho Rhodanovi. Nejdříve ho ovšem musíme dostat od Skokanů.“

Grabič věděl, že major mluví upřímně. Ti dva už měli krizi za sebou. Dříve však muselo zemřít sto padesát mužů flotily.

Poručík Becker slyšel Smithův smrtelný výkřik. Ohlédl se a uviděl malý kluzák, který se právě zaměřoval na něj a na Pollarda. Kluzák náhle začal kolísat, jako by byl zasažen. Becker pochopil, co se stalo. Stáhl Pollarda k zemi a vytáhl paprskomet.

Gól Kamer byl tak překvapen náhlou těžkomyslností, že na chvíli ztratil kontrolu nad kluzákem. Když kluzák zasáhl paprsek energie, zaryl se přídí do písku. Becker se nad jeho pádem sice rozplakal, ale byl rozhodnut zabít pilota. Zaváhal když viděl, jak uplakaný obr vylézá z havarovaného kluzáku a rve si zrzavé vlasy.

„Nezabíjej mě ještě, Pozemšťane! Hledáš aktivátor jako já. Ale bojím se, že nám nebude nic platný. V mé lodi jsou Pozemšťané. Dají loď jen za aktivátor. Rozumíš, Pozemšťane?“

Becker rázem pochopil, proč se Faucette a Felhak přihlásili, že budou hledat loď Skokanů. Chtěli mít v ruce hlavní trumf. Zastrčil zbraň za opasek.

„Dobrá, Skokane. Najdeme aktivátor, a pak uvidíme.“

Gól začal zase naříkat.

„Proč jsi rozbil ten krásný kluzák? Teď musíme pěšky, a ostatní nás dohoní.“

„Jací ostatní?“ ptal se Pollard.

„Moji lidé,“ řekl Gól smutně.. „Je jich dvě stě.“

Neztráceli Čas a vyrazili. Šli po břehu jezera. Aktivátor nemůže být daleko. Signály byly velmi hlasité.

Břeh byl písčitý a plochý, rostly na něm ojedinělé trsy trávy. U jednoho se Gól zastavil s univerzálním přístrojem v ruce a ukázal dolů.

„Tady je!“

Jako velikonoční vajíčko spočíval v trsu trávy kovový přemet velký sotva jako pěst. Vedle něj ležel svinutý stříbrný řetězek. Věčný život!

Stačilo se sehnout a zvednout jej.

„Tvoji lidé, Skokane! Jak je zadržíme?“

Gól se ohlédl. V čele houfu, který sem pádil, rozeznal svého syna Fellu, který křečovitě vzlykal a škobrtal. Golovi to ani nepřišlo k smíchu, protože sám byl také neskonale smutný. Přesto mu to myslelo.

„Zničím aktivátor, jestli sem přijdou. Řekni jim to, Pozemšťane.“

Vytáhl paprskomet a namířil jím na kovové vajíčko v trávě.

Beckerovi sice nebylo jasné, jak dlouho tím mohou Skokany udržet opodál, ale jednal rychle. Rozběhl se proti hordě a zakřičel: „Stůjte! Gól Kamer aktivátor zničí, jestli sem přijdete!“

To stačilo. Fella se rázem zastavil. Na tváři mu bylo vidět bezmocné zklamání. Také ostatní Skokani zůstali opodál. Všichni měli strach o aktivátor. Zároveň hlasitě naříkali, přelévali slzy a šhubali si vlasy.

Gól se sehnul a levou rukou aktivátor zvedl, přičemž na něj stále mířil.

V tom okamžiku zmizelo pole účinkující na psychiku.

Gól cítil, jak ho zaplavuje nová životní síla. Po smutku nebylo ani památky. Teprve teď pochopil, že aktivátor buněk neznamená jen záruku věčného života, ale je i nevyčerpatelným zdrojem energie. Nikdy by jej nedokázal zničit.

Fella váhal a rozhodoval se. Také jeho přešly záchvaty pláče. Pozemšťan stál mezi nimi. Jeho zbraň nejistě mířila chvíli na Gola, chvíli na Fellu.

Gól náhle vyrazil homérský smích a odhodil svůj paprskomet daleko do jezera. Rozběhl se k severu. Aktivátor, který si pověsil na krk, mu dodával sílu k rychlému běhu. Skokani i Becker se rozběhli za ním, ale nestačili mu a jeho náskok se stále zvětšoval.

Když zmizel svým pronásledovatelům z očí, zamířil v kaktusovém lese na východ. Loď Kam V byla asi pět kilometrů odtud. Měl v úmyslu vylákat Pozemšťany z lodi pomocí aktivátoru. Pak už je nějak obelstí. Než ho jeho lidé dohoní, bude mít situaci pevně v rukou.

Zapomněl však počítat s chytrostí svého syna Felly.

Když Fella viděl, že jeho otec běží na sever, uhodl, že má namířeno k lodi. V lese jistě zahne k východu. Tím ztratí dva nebo tři kilometry.

Fella zamířil k lodi rovnou.

Ostatní Skokani, mezi něž se zamíchal i Pollard, běželi dál za Golem. Jenom Becker následoval Fellu asi tři sta metrů za ním.

Když Fella doběhl ke světlině, kde spočívala jejich loď, nebylo ještě

Gola vidět. Fella se radostně zašklebil. Gól není ozbrojen. A on...
 Chtěl poplácat pažbu své zbraně, ale strnul. Kde má paprskomet?
 Ztratil jej cestou!
 Ukryl se do houští na okraji světliny a čekal. Sto metrů od něj zalehl
 Becker.
 Po deseti minutách bylo slyšet kroky. Na světlinu vyběhl Gól.
 Zastavil se a rozhlížel. Pak zapnul vysílačku.
 „Slyšíte mě, Pozemšťané? Mám aktivátor.“
 Becker také zapnul svůj přístroj, aby mohl rozhovor odposlouchávat.
 „Vidíme tě, Skokane,“ ozval se major Felhak. „Jak nám aktivátor
 předáš? Když vystoupíme z lodi, tvoji lidé nás nejspíš napadnou.“
 „Nemám zbraň, Pozemšťane, a jsem tu sám.“
 „Dobře, vyjdu z lodi.“
 Becker zatajil dech. Gól není ozbrojen, ale nablízku číhá jeho syn.
 „Pozor!“ zavolal do mikrofону. „Gól tu není sám. Je tu ukrytý jeho
 syn.“
 „To jste vy, Beckere?“ Felhak už nepočítal s tím, že poručíka ještě
 uvidí živého. „Kde vězíte?“
 j, Tady.“ Becker vstal a vyšel na světlinu. „Nemám zbraň.“
 Také Fella vstal a vyšel z úkrytu. Šel ke svému otci.
 „Nedávej jim aktivátor,“ řekl naléhavě. „Chtěj tě podvést.“
 Becker viděl, že ani Fella není ozbrojen. Postavil se mu do cesty.
 „Nikdo nechce tvého otce podvést. Musí odevzdat aktivátor, jestli
 chceme zpátky svou loď. My už ji nepotřebujeme, za pár hodin tu
 budou naše lodě. Nebo myslíte, že se nevyznáme ve vaší vysílače?“
 Gól zareagoval bleskově.
 „To je zrada!“ vykřikl. „S Pozemšťany se nedá vyjednávat. Ale
 nejste dost chytří.“ Posměšně se Beckerovi uklonil. „Díky, Po-
 zemšťane! Málem bych už aktivátor odevzdal. Pojd', Fello! Tady už
 nemáme co dělat.“
 „A co naše loď, otče?“
 „Počkáme, až loď Pozemšťanů zase odletí. Na planetě je spousta
 úkrytů - a já mám času dost. Přežiju je všechny.“
 Rozběhl se a Fella za ním.
 „To jste tedy provedl skvěle, Beckere!“ vztekal se Felhak. „Všechno
 jste pokazil. Jsem zvědavý, jak to vysvětlíte Rhoda-novi. Bude tu
 .zítra nebo pozítří.“
 „Já přece nechtěl... Nevěděl jsem...“
 „No dobře,“ přerušil ho trpce Felhak. „Pojd'te dovnitř. Aktivátor nám

neuteče, ani jeho současný majitel."

Byl nejvyšší čas. Ze všech stran se sem z kaktusového lesa sbíhali ozbrojení Skokani a hrozili jim.

„Těch se bát nemusíme," řekl Felhak. „Ale jak chytíme toho rudovousá s aktivátorem dřív, než se tu ukáže Rhodan?"

Odpověděl kadet Grabič. Bezelstně pronesl: „Co kdybychom si vzali kluzák, pane?"

Patriarcha Skokanů a jeho syn pochodovali na sever a dostali se k úpatí pohoří. Ještě před západem slunce se chtěli dostat k prvnímu hřebenu. Fella cítil únavu, kdežto jeho otec byl stále svěží.

Najednou se Fella podíval vzhůru a skočil za nejbližší skálu.

– „Schovej se, otče! Kluzák - tamhle nahoře! Je to jeden z našich kluzáků! Pozemšťané nás hledají!"

Gól zalehl pod převislou skálou. V nitru bojoval nejtěžší zápas svého života.

„Fello," zavolal. „Dej pozor, co ti řeknu. Poběžíme každý na jinou stranu. Kluzák může pronásledovat jen jednoho z nás. Budou si myslet, že aktivátor buněk mám já. Tebe nechají být."

Fella nechápal.

„Zůstaneme spolu, otče..."

„Zbytečné řeči. Pojd' sem ke mně." Fella se k němu připlazil. Gól sňal aktivátor z krku a řekl: „Vezmi si ho ty, Fello. Odneseš ho do bezpečí. Pak se zase sejdem."

Fella si vzal aktivátor a udiveně se díval na otce: „Ty mi ho dáváš? Proč?"

Gól ukázal na kluzák a zašklebil se. „Přece ho nedám jim. Ale taky jsem v poslední hodině přišel na to, jak je riskantní mít ho u sebe. Hodně zdaru, Fello!"

Vyskočil a rozběhl se zpátky dolů z kopce. Becker ho poznal podle rudého plnovousu a kluzák se rozletěl za ním jako dravý pták. Fella zatím s novou energií skákal k vrcholu, kde byla jedna jeskyně vedle druhého.

„Odřízneme mu cestu," zavolal Becker na Grabiče, který seděl na zadním sedadle kluzáku. „Stejně je vidět, že mu dochází dech. To je divné, předtím byl tak čiperný..."

Viděli, že se Gól často otáčí, jako by se chtěl ujistit, že jeho syn už je v bezpečí. Becker měl najednou pocit, že udělal chybu.

Snesl se s kluzákem k zemi a tvrdě přistál. Oba muži vyskočili s připravenými zbraněmi. Rudovousý Skokan už seděl na kameni a

čekal na ně.

Becker nastavil levou ruku. „Dej sem aktivátor!"

„Najdi si ho, Pozemšťane. Já ho nemám."

Grabič ohmatl Golovi hrud'. „Opravdu ho nemá."

Viděli na Skokanovi, jakou má radost, že je ošidil.

Becker se rozhodl. „Ten druhý Skokan, to je přece tvůj syn? Třeba má aktivátor on. Pojd', nastup!"

Vzali Gola do kluzáku a zase se vznesli, ale po Fellovi už nebylo ani stopy. Nezbylo jim než vrátit se k lodi Kam V, obležené Skokany. Gól svým lidem přikázal, aby vyčkali poblíž lodi. Mluvil sebevědomě, teď se cítil bezpečný. Teď, když už neměl aktivátor buněk, nebyl jeho život ohrožen. Musel se tomu zasmát.

Smích ho přešel, když o dvě hodiny později přistál křižník Pozemšťanů Gamos.

To byla chvíle, kdy se seržant Pollard pomátl. Seděl mezi Sprin-gery v kaktusovém lese na kraji světliny, kam je Gól poslal. Radili se. co dál. Nevěděli jistě, jestli Gól má nebo nemá aktivátor. Když se na nebi objevil křižník Gamos a přistál vedle Kamu V, Pollard vyskočil a ukázal na něj. „Podívejte! Váš patriarcha vás zradil! Vydá aktivátor Pozemšťanům!"

Jeden ze Skokanů se na něj udiveně podíval: „Ty jsi taky jeden z nich, nebo ne?"

Pollard si zapřel ruce do boků. „A záleží na tom? Všichni jsme tu kvůli aktivátoru. To se chcete nečinně dívat, jak ho váš vůdce zašantročí? A co myslíte že bude s vámi, když jste sestřelili křižník flotily? Už nikdy neuvídíte svoje rodiny. Váš náčelník vyvázne, výměnou za aktivátor."

Jeho argumenty zněly přesvědčivě. Skokani ho se zájmem poslouchali.

„Máte jen jednu možnost, a já s vámi, protože mě by potrestali za vzpouru. Musíme se zmocnit křižníku." „A jak to chceš udělat? Myslíš, že nás do něj jen tak pustíš?" „Mě ano, protože jsem Pozemšťan. Gamos je stejný typ jako

byla Nuis, vyznám se tam. Až se dostanu do zbrojnice, můžeme si diktovat podmínky."

„Pozemšťan má pravdu," zvolal jeden Skokan. „Jsem pro." „Vypadá to, že nám nic jiného nezbývá," přidal se jiný.

Velitel křižníku Gamos s několika důstojníky přešel do Kam V. Mezitím zhoustlo šero a Skokani se připlížili ke křižníku. Čekali na

smluvené znamení.

Seržant Pollard se vztyčil a šel pevným krokem k teleskopickým podpěrám, až se dostal ke spuštěnému žebříku. Podíval se nahoru. „Haló!“ zavolal tiše.

Ve vstupu se objevil obličej. „Co je?“

„To jsem já, seržant Pollard z Nusic. Skokani mě zajali, ale utekl jsem jim. Pust'te mě dovnitř, honem! Jsem zraněný a hladový.“

„Vylezete nahoru? Počkejte, pomůžu vám.“

Muž, který měl hlídat vstup do křižníku, sešplhal dolů. Bylo to hrubé porušení služebních předpisů, ale zřejmě mu bylo líto kamaráda. Odměnou mu byl úder, který ho srazil k zemi. Odtáhli ho do křoví.

Pollard vylezl nahoru, Skokani za ním. S připravenými paprskomety obsadili za Pollardova vedení Gamos, především zbrojníci. Pak mohl Pollard vyhrožovat, že vyhodí Gamos do vzduchu. Zabarikádovali se v obsazené části a palubními zbraněmi ovládali světlinu, takže nikdo nemohl z Kam V vyjít.

Volání hypervysílačem o pomoc zachytila Nostasa, která byla ještě tři sta světelných let od Thatrelu.

Rhodan nevěřícně kroutil hlavou. „To nechápu! Jak mohli Skokani obsadit Gamos? Tady něco nesouhlasí.“

Plukovník Ten Hogard, který mu osobně přinesl záznam nouzového volání, jenom pokrčil rameny. Bully, Gucky a Homun-kulus mlčeli.

„Kdy budeme na Honuru?“

„Za několik hodin, pane.“

„Dobře. Přijdu hned do centrály. Zkuste navázat spojení s těmi na lodi Skokanů.“

„Vysílačka Skokanů byla zničena, pane. Zkusíme to na Gamos.1“

Rhodan přikývl a vyšel z kabiny vzápětí po plukovníkovi. V ústředně se na obrazovce brzy objevil obličej kapitána Roger-se, prvního důstojníka křižníku Gamos. Rovnou popisoval situaci.

„Velitelské stanoviště je v našich rukou, pane. Spojení se zbrojnicí nemáme. Skokani ovládají všechny palubní zbraně, ovšem odstartovat nemohou. V této chvíli se nic nehýbá.“

„Výborně,“ řekl Rhodan. „Zkuste mě teď spojit s vaším velitelem a majorem Felhakem na lodi Skokanů.“

Pomocí jednoduché vysílačky bez obrazu to šlo. Ozval se major Felhak.

„Kdo všechno je tam s vámi, majore?“

„Major Raps z Gamosu se třemi svými důstojníky, poručík Becker a

kadet Grabič z Nuis. Jediní, kteří se mnou přežili. A patriarcha Skokanů Gól Kamer."

„Osm osob. Dobře. Kterou denní dobu máte?"

„Odpoledne, pane. Za pět nebo šest hodin se setmí."

„My tam budeme za hodinu. Myslíte, že můžete vyjít z Kam V, aby vás Skokani z Gamosu nezahlédli? Chci loď Skokanů zničit."

„Můžeme se odtud dostat kluzákem. Jedna výpust je na straně odvrácené od Kam V."

„Dobře, počítám s tím, že za hodinu bude Kam V prázdná. Dejte mi zase kapitána Rogerse. - Slyšel jste, Rogersi? Teď ještě něco: Jak se dostali Skokani do vaší lodi?"

„Když velitel odcházel na Kam V, nechal u otevřeného východu stráž. jToho muže nějak přelstili, nevím jak."

„To se dozvíme. Zatím buďte opatrní."

Rhodan udělil plukovníku Hogardovi poslední pokyny a vrátil se do své kabiny, kde se živě diskutovalo. Oslovil ho Homunkulus: „Pane, jestli budete někoho posílat ke Skokanům, vyberte mě."

„Budou tě chtít zabít, Homunkule."

„Mohu aktivovat svůj osobní ochranný štít, kterým nepronikne žádná zbraň."

„Opravdu žádná?" ujišťoval se Rhodan. Pak se usmál. „No, to bude pro ty prohnané Skokany překvapení! A ty se, Gucky, připrav taky. Vyčteš z myšlenek toho rudovousého Gola Kamera, kde nechal aktivátor."

„Bude mi potěšením projít se v jeho mozkových závitech," tvrdil myšob a podíval se na Bullyho. „Konečně mozek, ve kterém se dá něco najít!"

„Doufejme," zavrčel Bully, aniž by na posměšek reagoval.

Seržant Pollard vyhlédl z Gamosu a nechtěl věřit svým očím. Asi sto metrů od Kam V spočívala mohutná koule těžkého křížníku Pozemšťanů. Nebyla vidět zcela zřetelně - jako by se vzduch kolem ní tetelil. Byl to energetický ochranný štít, vzdorující všem zbraním.

„Rhodan!" zašeptal Pollard zděšeně. „Pěny Rhodan! To nemůže být nikdo jiný!" Cítil, jak mu měknou kolena. Všechna energie a rozhodnost ho opustila. „Musíme utéct!"

„A nevíš jak?" zeptal se Skokan, který stál vedle něj. Jiný Skokan si v téže chvíli hrál se svou malou vysílačkou, kterou nosil jako Pozemšťané na zápěstí. Čistě náhodou z ní zazněl hlas Perryho Rhodana.

„... naposledy - ohlaste se! Jinak za pět minut zničím Kam V. Mluví Rhodan."

Skokan odepjal vysílačku a podal ji Pollardovi. „Promluv si s ním. Zeptej se ho, co vlastně chce. My přece aktivátor nemáme."

Pollard automaticky zmáčkl knoflík na vysílačce. „Tady seržant Pollard, pane..."

Chvilí bylo ticho. Rhodan se zřejmě ptal Felhaka, kdo je Pollard. Pak se konečně ozval. „Seržant Pollard z Nusis? Kde vězíte?"

„Na palubě Gamosu, pane. Ve zbrojnici, se Skokany. Já jsem byl..., já jsem..." Zmátl se.

„Dobrá, seržante. Na vysvětlování teď není čas. Kde přesně v té zbrojnici stojíte?"

Pollard jeho otázku nechápal, ale popsal místo co nejpřesněji.

„Tak se teď nelekněte," řekl Rhodan. Pollard se přesto vyděsil, když se vedle něj najednou zhmotnil Gucky. Popadl Pollarda a než se Skokani stačili pohnout, zase se odhmotnil i s ním. Když se přenos uskutečnil, stál Pollard před Rhodanem.

„No tak, Pollarde," řekl Rhodan. „To šlo rychle, že?"

„Gucky!" vzdychl Pollard. „A on je taky telepat!"

Rhodan mávl rukou.

„Trest vás nemine. Zatím půjdete do vězení." Když ho odvedli, řekl Bully: „A teď Skokani. Jak je dostáném z lodi?"

„Zkusíme jim pohrozit," řekl Rhodan a zapnul vysílačku. „Slyšíte mě, Skokani?"

Odpověď přišla ihned. „Slyšíme. Co navrhuješ, Pozemšťane?"

Rhodan stiskl rty. „Mluví Administrátor Spojeného Impéria, "vyzývám vás, abyste vyšli z křižníku a složili zbraně. Dávám vám na to pět minut. Potom Kam V" zničím. Je to jasné?"

Skokan, který vyjednával za ostatní, se zeptal: „A když vyjdeme beze zbraní - co pak?"

„Budete souzeni za pirátství před řádným soudem impéria. To je lepší než okamžitá smrt."

„Nevyjdeme," řekl Skokan a vypnul vysílačku. Když se ale o pět minut později Kam V roztavila v radioaktivní oblak, už tak sebejistí nebyli. Zapnuli zase vysílačku.

„... ještě jednou pět minut," uslyšeli nemilosrdný Rhodanův hlas.

„Pak vám náš teleporter přinese do zbrojnice chemickou bombu. Nikdo nepřežije."

Skokani věděli, že nemají jinou možnost než se vzdát. Než by stačili

na Guckyho vystřelit, položí bombu a bude pryč. Jeden za druhým začali opouštět Gamos.

Rhodan si dal předvést Gola Kamera. Gucky stál stranou a snažil se proniknout do jeho myšlení. V myšlenkách nijak lhát nemohl.

„Kde jsi nechal aktivátor?“

Gól se ušklíbl.

„Ztratil jsem ho, Pozemšťane. Někde v těch horách.“

Rhodan se podíval na Guckyho. „No?“

„Dal ho svému synovi. Syn je v horách. Má se tam schovávat, dokud sem nepřiletí jiná loď Skokanů.“

Gól zíral na myšoba. „Ty mizero - copak umíš číst myšlenky? Jaté...“

„Co kdybys tak zavřel klapáčku?“ navrhl mu laskavě Gucky. „Nebo by ses chtěl trochu proletět? Já jsem taky telekinet, a když tě zvednu tisíc metrů vysoko a pustím...“

„Ty jsi myšob!“ vzdychl Gól a zbledl. Kývl Rhodanovi. „Ptej se, povím ti všechno. Už to nemá cenu...“

Když se všechno dozvěděli, dali také Gola pod zámek. Bude i se svou hordou postaven před mezihvězdný soud a obžalován pro vraždu. Mnozí už nikdy neuvidí domov. Honba za věčným životem se jim nevyplatila.

„Gucky, dokážeš vysлідit toho Fellu Kamera?“ zeptal se Rhodan.

„Jinak ho sotva najdeme.“

Myšob se zamyslel. „Nebude to snadné, ale planeta není v těchto místech obydlená, takže snad jeho myšlenky zachytím.“

„Vypadá to takhle: Právně je aktivátor náš, protože Skokani bez výstrahy zničili Nuis. Tím Fella ztratil na aktivátor nárok. Jestli ho nevydá dobrovolně, použijeme násilí. Máš volnou ruku, Gucky.“

Myšob se narovnal v celé své výši. „Než se setmí, máš aktivátor tady,“ slíbil a vyšel z kabiny.

Pak Rhodan vyslechl majora Felhaka. Ten vyprávěl o vzpouře, o tom, jak s pomocí kadeta Grabiče vyvázl, a přiznal se také, že uvažoval o tom, získat aktivátor pro sebe. Rhodan ho trpělivě vyslechl.

„Na tom není nic špatného, majore. Choval jste se jako normální člověk. Důležité je, že jste nakonec jednal jako zodpovědný důstojník. Hlavní vinu na vzpouře má samozřejmě poručík Becker a váš první důstojník, který už ovšem nemůže být potrestán.“

Vašeho kadeta Grabiče povyšuji na poručíka.“

Novopečený důstojník přijímal gratulace. Nejdéle mu tiskl ruku

major Felhak.

Fella Kamer seděl ve své jeskyni a na svém přijímači sledoval události. Věděl, že jeho lidé byli zajati, ale nemohl jim pomoci. V noci byl u vraku záchranného člunu Pozemšťanů. Přinesl si odtud dva těžké paprskomety a zásoby na celé týdny. Do té doby se Pozemšťané jistě vzdají pátrání.

Vyděsil se, když se z jeho přijímače najednou ozval nepříjemně pronikavý hlas, který mluvil interkosmem. „Fello Kameře, dohrál jsi. Vyjdi ze svého úkrytu.“

Fella se rychle vzpamatoval. Chtějí ho přelstít! Samozřejmě předpokládají, že se schoval v některé jeskyni, ale nemohou vědět ve které. Chtějí aby se ozval a aby ho mohli zaměřit.

Neodpověděl.

Hlas se ozval znovu, netrpělivě.

„Tvoje zbraně ani zásoby ti nepomohou. A jestli si myslíš že nevím kde jsi, pleteš se. Podívej se doprava - tam leží tvoje zásoby. Ano, teď jsi sáhl po zbraní. Myslíš, že tě vidím? Možná ano. Teď vstáváš, Fello...“

Fella ztuhl uprostřed pohybu. Pátravě se rozhlédl do všech stran. V jeskyni byla tma jako předtím. Nikoho nebylo vidět. A přece někdo pozoruje jeho...

„Ano, jen si sedni zpátky na svůj kámen a přemýšlej jak je to možné, Fello.“

Fella už opravdu zase seděl a v hlavě mu vířily myšlenky. Nakonec ho něco napadlo, a hlas mu to hned potvrdil: „Správně, jsem telepat. Čtu ti myšlenky. Tak jsem tě taky našel. Ne, nemá smysl mi hrozit, že zničíš aktivátor. Stejně bys to neudělal. Ale třeba bys o něj chtěl se mnou bojovat.“

Telepat! Jak přelstít někoho, kdo zná mé úmysly předem? Odložil paprskomet na kámen a pak strnul, když se zbraň zvedla a plula vzduchem k východu z jeskyně, kde zmizela.

„Kromě toho jsem taky telekinet,“ prohlásil tajemný hlas. „Tak, a teď ještě tu druhou...“

Tentokrát byl Fella varován. Chytil zbraň oběma rukama. Zbraň se bránila a táhla ho k východu z jeskyně. Nepustil ji, ale ani se nebránil pohybu. Dobře, tak tedy boj! Podařilo se mu paprskomet odjistit a vykročil z jeskyně na světlo.

O padesát metrů dál stálo podivné stvoření. Pozemšťan to nebyl, to Fella viděl na první pohled. Tvor byl jen metr vysoký a opíral se o

dlouhý huňatý ocas. Měl uniformu flotily impéria. Fella na něj chtěl namířit zbraň, ale nedokázal ji pozvednout. Mířila stále k zemi.

„Statečný chlapík," chválil ho hlas, ale znělo to spíš výhrůžně. „Chtěl jsi mě jednoduše zabít, co? To nepůjde. Já jsem Gucky, myšob."

Fella měl tu smůlu, že o Guckym ještě neslyšel. Kdyby byl rozumný, Gucky by ho jenom vzal do zajetí. Jenže Fella rozumný nebyl. Padl na záda a přitom stiskl spoušť. Jeho váha na okamžik převážila Guckyho telekinetickou sílu a zbraň se pozvedla dost vysoko, aby paprsek olízl mýšobovi kožíšek. Gucky musel bleskurychle uskočit. Došla mu trpělivost.

Ještě než se Fella při pádu na záda dotkl země, něco ho najednou zvedlo do výše. Gucky ho telekineticky vynesl asi do dvou set metrů a nechal ho zvolna rotovat, aby neměl možnost zamířit.

„Sundej aktivátor z krku!" poručil mu Gucky.

„Radši ho zničím!"

„Přitom by ses poranil, Skokane! A nezapomeň, že jenom já tě držím nahoře! Když tě pustím, spadneš."

„Zničím ho!" řval Fella vztekle. Škubl stříbrným řetízem a přetáhl jej přes hlavu. Aktivátor teď držel v pěsti. „Vem si ho, jestli můžeš!" Gucky věděl, že vyhrál. Telekinetickou silou vynesl Skokana do výšky pěti set metrů.

„Podívej se dolů. Chceš spadnout na ty skály?"

Fella se podíval. Myšoba viděl jako sotva patrný bod. Znovu na něj vystřelil, ale paprsek dopadl daleko od Guckyho.

Vzápětí se znovu roztočil - tak rychle, až mu přecházel zrak. Napadlo ho, že se aktivátor rozbije, jestli jej upustí. A jestli ne, nikdo ho v těch rozeklaných skalách nenajde.

„Nebude ho mít nikdo!" vykřikl a odhodil aktivátor buněk do hloubky. Zároveň na padající stříbrný předmět vystřelil, ale netrefil se.

Gucky uviděl aktivátor teprve když byl sto metrů nad zemí. Zablýskal se ve slunci.

Přenesl všechno své telekinetické soustředění na aktivátor, aby jej uchránil před poškozením. Kovové vajíčko vklouzlo bezpečnou spirálou do jeho nastavené pracky.

O deset vteřin dříve dopadl Fella na skály. Aktivátor byl mnohem cennější než život nějakého Skokana, který byl spoluzodpovědný za smrt sto padesáti Pozemšťanů.

Když později Gucky předával aktivátor Rhodanovi, řekl: „Byla to otázka hodnoty. Oba najednou bych neudržel. Rozhodl jsem se pro aktivátor.“

Rhodan chvíli držel aktivátor na dlani. Když viděl, jak lačně se na vejčitý předmět dívá Felhak i plukovník Hogard, rychle jej strčil do kapsy. Žádný člověk není schopen odolat pokušení věčného života.

Někde dosud leželo ještě třiadvacet ukrytých aktivátorů. Třiadvacet problémů, které bude muset řešit.

Poklepal Guckymu na rameno.

„Díky, můj malý! Ty jsi ten nejlepší Pozemšťan, kterého máme,“ řekl..,

Clark Darlton SIGNÁLY VĚČNOSTI ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM

Edice Perry Rhodan, sv. 151

Z německého originálu Signále der Ewigkeit, vydaného nakladatelstvím VerSagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG v Rastattu roku 1985, přeložil František Fabián.

Vyndal jako svou tisící třístou šedesátou šestou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1998.

Odpovědný redaktor Josef Frais.

Výtvarná redaktorka Petra Jodasová.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves.

Vydání první. Tematická skupina 13/34.